

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

OM HET GOUD VAN EEN RADJAH

20 cent

No. 1123

De bedelaar wierp zich met het hoofd ter aarde voor den machtigen heerscher neer.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Om het goud van een Radjah

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie blz. 32

HOOFDSTUK I.

HET SPOORWEGONGELUK.

De zon naderde reeds de kim, toen de trein die omstreeks half acht in den morgen uit Sonaripur, op de grens van Nepal en Rohil Khand, was vertrokken, de stad Nepalgang naderde.

Er zaten niet veel reizigers in den trein, en dat waren nog hoofdzakelijk Engelsche beambten, die een dienstreis ondernamen of Indiërs.

De Mohammedanen hadden allen hun eigen afdeelingen, en slechts de leden van de hoogste kaste mochten plaats nemen in de coupés, die voor de Europeanen waren bestemd.

De treinen in Engelsch-Indië rijden meestal niet zeer snel, behalve op de hoofdlijnen, meer in het Zuiden gelegen, maar deze trein reed wel bijzonder langzaam.

Dat had ook zijn redenen, want zoover het oog zien kon, stond het land onder water.

Slechts weinige dagen te voren had er in deze streek, ten Noord-Oosten van Sonaripur een onweder van ongehoorde hevigheid gewoed, hetwelk gepaard ging met wolkbreuken.

Eenige rivieren, waaronder de Bheri, waren

buiten hun oevers getreden, en mijlen in het rond had het gele, troebele water de akkers en de landouwen onder water gezet.

Hier en daar waren huizen ingestort, en men maakte zelfs melding van de verwoesting van een paar dorpjes tot op de laatste hut.

Er waren een dertigtal menschenlevens te betreuren en er was ook veel vee verloren gegaan.

Daaraan was het waarschijnlijk toe te schrijven, dat er in den trein een aantal Engelsche regeeringsbeambten hadden plaats genomen, die den vorigen dag uit Bombay waren aangekomen, en zich van den toestand in de geteisterde streken op de hoogte wilden stellen.

Want wel gold hier in naam het Engelsche gezag — maar het strekte zich niet veel verder uit dan eenige kilometers ten Noorden van de spoorlijn!

Daar immers begon het onherbergzame Nepal, waar tal van stammen woonden, die nog nimmer het gezag van den Engelschen overheerscher hadden erkend, en het was een publiek geheim

dat de Maharaja van Dacca, Ram Kazilbash geheten, en wiens residentie Sonaripur was, in openlijke veete met den Engelschen onderkoning te Bombay leefde, en het slechts noode geduld had, dat er in zijn residentie een Engelsch consul en eenige Engelsche beambten werden geplaatst.

De stad had geen garnizoen, maar Ram Kazilbash daarentegen beschikte over een leger van 6000 krachtige, stoutmoedige en vastberaden mannen, op wie hij kon bouwen.

Het was aan de Engelsche regeering te Bombay bekend, dat deze legermacht over minstens 3000 voortreffelijke geweren, en een aantal moderne mitrailleurs moest beschikken, maar zij had het nog nimmer aangedurfd den weerspannigen Maharaja uit te noodigen deze wapens af te geven.

De provincie Nepal was door alle eeuwen heen een bolwerk van den opstand geweest, wanneer de fanaticke stammen naar de wapens grepen en zich vóór de zooveelste maal verhieven tegen het Engelsche gezag.

En dan was Sonaripur steeds een van de eerste groote steden geweest, waar de vaan van het oproer ontrold werd — het was daarentegen altijd de laatste stad, die zich ten slotte onderwierp, bukkend voor de overmacht, voor de ver dragende kanonnen en voor het talrijke snelvuurgeschut der Britten.

Er was echter nog iets anders, wat de Engelsche beambten hierheen had gebracht.

Een paar dagen geleden namelijk was er te Bombay telegrafisch bericht ontvangen van den Engelschen consul te Sonaripur, meldend dat de Maharaja op een even geheimzinnige als stoutmoedige wijze voor een zeer groot bedrag bestolen was, en zich deswege in een toestand bevond, die het ergste deed vreezen voor de rust in zijn land.

Hij had er namelijk al de Goden van zijn godsdienst bij aangeropen, dat de diefstal gepleegd was door drie Engelschen, waarvan er een, sluw vermomd, in het paleis had weten door te dringen, en hem daar zelfs persoonlijk had durven tartten.

De Maharaja had den Engelschen consul bij zich op het paleis doen ontbieden en de Engelsche ambtenaar had het geraden gevonden, met het oog op den toch reeds zoo gespannen toestand, dit verzoek niet af te slaan, maar de soldaten te volgen, die den wensch van den heerscher hadden overgebracht.

En in de paleiszaal was hem een man tegemoet getreden, vaal van woede en met bliksemende oogen, die hem met sidderende stem te verstaan had gegeven, dat hij rekende op zijn medewerking om den dief op te sporen, die met

weergalooze stoutmoedigheid in het paleis was doorgedrongen en zich daar op een raadselachtige wijze had meester gemaakt van een groot aantal gouden sieraden, juweelen en eenige zakken met gemunt goud.

Stellig had hij een paard noodig gehad om den buit weg te dragen — want die ware te zwaar geweest, zelfs voor een krachtig man.

De consul had het verhaal zwijgend aangehoord en hij gevoelde zich weinig op zijn gemak, want hij had aanstonds begrepen dat alles in het werk moest worden gesteld om den Maharaja weder in het bezit te stellen van hetgeen men hem had ontstolen.

Het kwam hem echter raadselachtig voor, hoe in deze weinig bereide streek, in een der Noordelijkste provincies van Engelsch-Indië, drie Engelschen verzeild konden zijn geraakt en hij had ook den stelligen indruk gekregen dat Ram Kazilbash hem enkele onderdeelen verzweeg en meer van de zaak wist dan hij wilde loslaten.

Hij kon of wilde alleen mededeelen, dat de stoutmoedige dief in het bezit moest zijn geweest van een of ander bedwelmend middel, want in het paleis waren den volgenden morgen niet minder dan zes paleiswachten onder den invloed van een bedwelmend mengsel gevonden, zoodat zij pas een vollen dag later weder waren ontwaakt!

De Maharaja had zelf een gesprek gevoerd met den dief, die zich als Indiër vermomd had, — maar over den aard van dat gesprek scheen hij zich niet te willen uitlaten.

Hij deelde alleen mede dat de Indiër zich plotseling ontpopt had als een Europeaan en hem met de revolver in de vuist in bedwang had gehouden, terwijl een helper, een man van reusachtigen lichaamsbouw, hem, den heerscher bond en knevelde en daarop den stoutmoedigen roover hielp bij het inpakken van een groote hoeveelheid gouden voorwerpen en juweelen.

De dieven waren door een venster ontkomen en pas een half uur later slaagde de Maharaja er in, den doek uit zijn mond te verwijderen en luidkeels om hulp te roepen.

Men nam aanstonds de achtervolging van de stoutmoedige dieven ter hand, maar er was geen spoor meer van hen te ontdekken — zij hadden klaarblijkelijk een veilig toevluchtsoord weten te bereiken.

De consul had niet beter weten te doen dan dit geheele verhaal aanstonds naar Bombay te seinen, want de Maharaja van Dacca was niet de eerste de beste en men deed er verstandig aan, hem zooveel mogelijk te ontzien.

Zeker, hij zou geen opstand beginnen, omdat een Engelschman hem beroofd had van sieraden en gemunt goud ter waarde van meer dan 30.000

pond sterling, maar zijn stemming zou er in ieder geval niet op verbeteren — en zelfs dat was gevaarlijk in de huidige tijdsomstandigheden.

Ook om deze reden dus waren er uit Bombay eenige Engelsche beambten overgekomen, vergezeld door een paar detectives.

De heeren hadden den dag te voren een bezoek gebracht aan den Maharaja en uit zijn mond nogmaals het geheele relaas van den diefstal vernomen, doch zij konden hem helaas weinig hoop geven — daartoe was het feit reeds te lang geleden — vijf volle dagen — en het zou wel volkomen onmogelijk blijven de daders nog te achterhalen, die gelegenheid in overvloed hadden gehad te ontkomen hetzij naar Punjab, hetzij naar Kashmir, naar Delhi, naar Bihar of naar Bengalen.

Het was zelfs bijna zeker, dat zij reeds denzelfden dag Calcutta hadden bereikt en vandaar scheep waren gegaan naar een Europeesche haven.

Zeker, men had aanstonds naar alle richtingen getelegrafeerd, maar ook dit had pas vele uren na de ontdekking van den roof kunnen geschieden en zooveel wist men reeds van den Maharaja zelf, dat de stoutmoedige roovers zich op een voortreffelijke wijze wisten te vermommen.

De voornaamste dader vooral zag er uit, alsof zijn wieg aan den Indus of aan de Ganges had gestaan — en zeker niet aan de Theems!

De Engelsche beambten dachten ook in waarheid veel meer aan het andere deel van hun taak, hetwelk bestond in het opnemen van de schade, door de overstromingen teweeg gebracht.

Ze hadden gezamenlijk plaats genomen in een coupé der eerste klasse — en in een andere coupé van denzelfden wagon zaten drie Engelsche reizigers, in gezelschap van een jonge vrouw, met een bijna blank gelaat, maar die niettemin door den gloed van haar prachtige, zeldzaam groote oogen en door den overvloed van blauwzwart haar verried, dat zij behoorde tot het Indische ras.

Wangen en voorhoofd waren als het ware overwaasd door een lichtbruine tint, nauwelijks merkbaar — en als de jonge vrouw bloosde — dan bloosde zij als een Europeesche vrouw, en een warm rood overwon voor eenige oogenblikken het lichte bruin van de teedere, donzen huid.

Zij was volgens de Europeesche mode gekleed en de eenvoudige japon van blauwe crêpe de chine stond haar voortreffelijk.

Haar drie metgezellen droegen het gewaad van den toerist en het was duidelijk aan hun kleeding te zien dat zij geen salontouristen wa-

ren, want de lederen beenkappen waren bekrast, de Norfolk's waren gescheurd en weder gelapt, de vilthoeden droegen maar al te duidelijk de sporen van een langdurig gebruik.

Zij droegen allen een gordel om het middel, maar de revolvertasch was ledig — hun wapens bevonden zich waarschijnlijk in een der zakken van hun gemslederen rijbroeken.

Een der drie mannen stak bijna een hoofd boven zijn beide metgezellen uit, ofschoon hij gezeten was en zijn reisgenooten niet tot de kleinsten behoorden.

Hij had geweldige schouders, die een huis schenen te kunnen dragen, en vuisten, die, als hij ze balde, zelfs de beroemde vuisten van den negerbokser Johnson, die een trouwring droeg, waardoorheen men met gemak een geldstuk ter grootte van een gulden kon steken, in de schaduw stelde.

Hij had een breed, goedig gelaat, waarin twee trouwe hondenoogen de wereld inkeken.

De man die naast hem gezeten was, leek een kind, bij dezen reus vergeleken.

Hij kon ongeveer 30 jaar zijn, wellicht iets ouder, hetgeen moeilijk was uit te maken, daar hij een rond, zacht blozend, gladgeschoren gelaat had, waarin nog niet het minste rimpeltje te bespeuren viel, met een huid, zoo glad en teeder als die eener vrouw.

De derde man ten slotte, die tegenover de schoone Hindoesche vrouw aan het portierraam gezeten was, had een krachtig, ernstig gelaat, waarin twee groote, donkergrijze oogen met een melancholiek glans naar buiten staarden, over het troosteloze landschap.

De jongste der drie mannen torste een sterk lederen valies op zijn knieën, dat hij met angstvallige zorg scheen te bewaken.

Zij waren de eenigen in de coupé, die met de overige compartimenten geen verbinding had, en hadden reeds geruimen tijd gezweven, toen de jonge man met het valies op zachten toon begon:

— Ik wilde wel, dat wij eenige uren reizens verder waren, Edward — bijvoorbeeld in Lucknow, een groote stad, waar wij gelegenheid in overvloed zullen hebben om . . .

Een snelle wenk van den man aan het portier legde hem het zwijgen op.

En zacht en vlug kwam het over de lippen van den oudste der drie mannen, terwijl hij zich van de Fransche taal bediende:

— Spreek er niet over! Zij behoeft het niet te weten, als wij het kunnen vermijden! Het is niet iets om zoo bijzonder trotsch op te zijn weet je! Bovendien — — —

— Gelooft dat Sherah je verraden zou, als zij het kon vermoeden? viel de jonge man hem haastig in de rede.

— Neen, ik zou er wel bijna op durven zweren, dat zij dat niet zou doen! antwoordde de ander.

— Dat kun je ook gerust doen, want ik weet zeker, dat zij zich eerder de tong zou afbijten, dan je te verraden, al had je dien bruinen woesteling het hoofd afgeslagen, zijn paleis in brand gestoken en den heelen harem bij opbod en tegen contante betaling verkocht!

De man aan het portier maakte een kort gebaar, dat heel veel kon uitdrukken en wierp een vluchtigen blik op de schoone vrouw die tegenover hem zat.

Het kwam hem voor alsof zij een weinig bleeker was dan zooeven, en haar prachtige zwarte oogen leken omfloersd te zijn, en staarden met een raadselachtige uitdrukking door het half geopende portierraampje over de ondergelopen vlakten.

De trein bevond zich nog slechts op ongeveer een kwartier uur rijdens van Nepalgang, en had de vaart eenigszins moeten versnellen, teneinde de flauwe helling te overwinnen, die leidde naar een houten brug, waarvan de pijlers op steenen

fundamenten rustten.

De brug was klein, nauwelijks vijf meter lang, en oorspronkelijk geslagen geweest over een smal zijriviertje van de Bheri, dat echter voortstroomde in een vrij diepe kloof, zoodat het volstrekt noodig was geweest, hier ter plaatse een brug te werpen.

De locomotief had zich juist op de brug begeven, toen zich eensklaps een vreeselijk gekraak liet hooren.

Het volgende speelde zich in minder dan eenige seconden af.

De locomotief leek voorover te duiken, en stortte toen van een hoogte van 20 meter omhoog, den stoker met zich meevoerende, die vermorzeld werd. De tender en de bagagewagen volgden, maar de koppeling brak af, en de andere wagens bleven in de rails.

Door den schok echter schoven eenige der oude, slecht onderhouden houten wagens als lucifersdoosjes in elkander, onder een oorverdovend gekraak, dat mijlen in het rond te hooren was.

HOOFDSTUK II.

DE BESCHULDIGENDE TASCH.

Een oogenblik, nauwelijks een paar seconden, bleef het doodelijk stil na dit plotselinge geraas — het was alsof het noodlot even adem haalde..

Toen barstte er een vreeselijk gekerm los, aangeheven door de zwaargewonden, die tusschen de versplinterde wagendeelen beklemd zaten.

Woest werden de portieren opengeworpen en waar zij dicht geklemd zaten, daar verbrijzelden de doodelijk verschrikte reizigers in hun waanzinnigen angst met de bloote vuist de glasruiten, en verwonden zich op deze wijze bloedig.

Hier en daar kropen, half versuft, reizigers uit het wrak van den trein te voorschijn, en wilden hun heil zoeken in de vlucht.

Maar overal was water, niets dan water!

De spoordijk stak slechts weinige decimeters boven de omringende watervlakte uit, waarvan het peil iederen dag slechts eenige duimen zakte.

Men zou pas een droog gedeelte aantreffen in de onmiddellijke nabijheid van Nepalgang, dat op de hoogvlakte gelegen is.

De ongewonde reizigers liepen kreunend over den spoordijk, en reeds was een hunner van den dijk gegleden, en zou jammerlijk verdronken zijn, wanneer men hem niet ijlings te hulp was geschoten.

Van de treinconducteurs was er een licht gewond — de anderen waren ongekwetst, en ijlden aanstonds langs de heel gebleven wagons, teneinde de reizigers gerust te stellen.

Een voorloopig onderzoek bracht aan het licht dat een der pijlers van de brug gedeeltelijk door den woedenden stroom was vernield, hetgeen men onder water niet had kunnen zien, en het gewicht van de locomotief onmogelijk had kunnen dragen.

Van de Engelsche beambten was er een tamelijk ernstig gekwetst, de anderen echter waren er met eenige schrammen afgekomen.

De coupé echter, waarin de vier Engelsche reizigers hadden plaats genomen, had zwaar te lijden gehad, en was bijna volkomen versplinterd.

De geheele wagon helde in een hoek van 45 graden terzijde, en het achterste gedeelte was zoover opgeheven door den volgende wagon,

die er zich onder had geschoven, dat de buffers bijna vijf meter boven de wateroppervlakte uitstaken.

En juist in dit achterste gedeelte hadden de vier reizigers gezeten.

De jonge vrouw, de reus en de reiziger bij het portier waren door elkander geworpen, en toen als het ware door den dunnen scheidswand heengedrukt, die de coupés van elkander afzonderde.

Half versuft waren zij blijven liggen, duizelig door den val.

Het tooneel van verschrikking werd nog verergerd door de omstandigheid dat intusschen de duisternis was ingevallen.

Gelukkig brandden de lichten in den trein nog niet, op enkele uitzonderingen na, anders zouden de gevolgen van de ramp zeker niet te overzien zijn geweest.

Het duurde tamelijk lang, alvorens de paniek die zich van de reizigers had meester gemaakt, eenigszins bedaard was, maar toen werd ook aanstonds een aanvang gemaakt met het reddingswerk.

Men wist zeer nauwkeurig hoeveel Europeanen er in den trein hadden plaats genomen, en het duurde dus niet lang, alvorens men geconstateerd had dat twee hunner vermist werden — waarschijnlijk lagen de ongelukkigen te midden van de versplinterde overblijfselen van den tweeden personenwagen, die het ergst te lijden had gehad, en als een leege eierdop was samengedrukt.

In dezen wagon hadden ook, in de andere afdeelingen, een twintig-tal Inlanders gezeten — en acht hunner waren letterlijk vermorzeld, terwijl er even zooveel zwaar gewond waren.

Er werden kaarslantaarns te voorschijn gehaald, want de duisternis nam snel toe, en bij het licht daarvan begon men, zoo goed en zoo kwaad als het ging, reddingswerk.

Gelukkig was de telegraafgeleiding niet verstoord, en een der conducteurs zag kans een telegram te verzenden naar Nepalgang, waarin dringend om hulp werd verzocht.

Tot de eersten, die uit hun gevaarlijken toe-

stand bevrijd werden, behoorden drie van de vier reizigers, welke wij zooveen beschreven hebben.

Men legde hen voorloopig, meenende dat zij zwaar gewond waren, terzijde van den vernielden trein, tusschen de rails, en ging toen verder, om de wanhopig schreeuwende, ingeklemde reizigers uit hun vreeselijken toestand te bevrijden.

Zagen en bijlen werden ter hulp genomen, en het duurde niet lang, of de dappersten, die den eersten schrik reeds waren te boven gekomen, hadden zich aan het werk gezet om de slachtoffers te bevrijden.

De Engelsche beambten gaven het goede voorbeeld en liepen, gewapend met fakkels, lantaarns, zagen en bijlen van wagon tot wagon, teneinde te zien, of hun hulp nog kon baten.

Hier zaagden zij een planken vloer stuk, teneinde een man te bevrijden, die tot aan het middel zat vastgeklemd, daar moesten zij een zoldering met hun bijlen stukslaan, teneinde een ander te bereiken, die reeds half gestikt was.

Eindelijk bereikten zij den wagon, waarin ook zijzelfen hadden gezeten.

Zooals gezegd stond de achterste helft van den langen wagon bijna recht overeind en werd gesteund door den volgenden wagon.

Het was een vreemd en angstwekkend gezicht, den wagon in dezen toestand te zien.

Eerst werd het gedeelte onderzocht, dat op de rails was blijven staan en men vond er slechts een enkelen Indiër, met een onbetekenend schaafwondje aan den duim, die echter half waanzinnig van ontzetting bleek te zijn en slechts met de grootste moeite uit de coupé kon worden verwijderd.

Het viel echter zeer veel moeilijker het overeind staande gedeelte van den wagon te doorzoeken.

Daartoe was het noodig, langs de treeplank omhoog te klauteren en de portiervensters te gebruiken als de treden van een ladder.

De jongste en vlugste der beide rechercheurs werd met dit gevaarlijk werk belast.

Men hield twee lantaarns zoo hoog mogelijk op, teneinde hen bij te lichten, want het was nu volkomen donker.

De detective stak een bijl in zijn revolvergordel, heesch zich op de treeplank en begon zijn moeilijken tocht.

Al heel spoedig uitte hij een onderdrukten vloek, want hij had de linkerhand bloedig bezeerd aan een puntig stuk glas, dat nog in de sponning van een der portierramen zat.

Hij klom door dit gat naar binnen en even later stak hij, niet zonder moeite, een zwaarge-

wonden, rijk gekleeden Inlander door het portierraam naar buiten.

Degenen die op den spoordijk waren blijven staan, konden den ongelukkige juist grijpen, en legden hem behoedzaam tusschen de rails neder.

De detective klauterde weder naar buiten en heesch zich op aan de koperen stangen, tot hij het volgende portierraam bereiken kon.

Hij had er juist den voet op gezet en trok zich op, toen hij een zachten kreet slaakte en verwonderd in dezelfde houding bleef.

Hij had den blik naar boven geworpen en zag, hoe een doodsbleek gelaat uit het laatste portierraampje naar buiten scheen te kijken.

Het gelaat hing als het ware in den hoek van het portierraam en de oogen keken zonder iets te zien.

Op het voorhoofd was een donkere plek zichtbaar en een zwarte streep liep dwars van die plek over het gelaat, tot aan de kin.

Een arm hing naar buiten, met een witte hand aan het einde en het leek, alsof de man op het laatste oogenblik het portier aan de buitenzijde had willen openen.

De avondwind speelde zachtjes met het overvloedige blonde haar, dat het hoofd van den nog jongen man bedekte.

De detective aarzelde niet langer, maar zette zijn tocht voort, na een blik te hebben geworpen in de ledige coupé, welke hij juist voorbijkwam.

Zich stevig vastklemmend aan de koperen steunstangen, bereikte hij ten slotte den bewusteloze, die daar op zulk een zonderlinge wijze half uit het portierraam hing.

Terzijde van het voorhoofd was een bloedige plek zichtbaar, maar de detective zag aanstonds dat de wonde niet doodelijk was en dat deze man slechts bewusteloos was — tenzij hij op een andere, nog onbekende wijze doodelijk gewond was.

Niet zonder moeite wist hij zijn electriche zaklantaarn uit zijn zak te halen, drukte op het knopje en liet het schijnsel in het binnenste van de coupé vallen.

De jonge man bleek daar slechts alleen te zijn. De wand tegenover hem was volkomen verbrijzeld.

Hij hing in half knielende houding schuins tegen het portier.

De wonde was zeker veroorzaakt doordat de jonge man met geweld tegen den scherpen kant van het portier was gebonsd, waarvan het raampje waarschijnlijk door den schok was neergevallen — een gelukkige omstandigheid, daar de beklagenswaardige reiziger anders zon-

der twijfel met het hoofd de ruit zou hebben verbrijzeld en zich aan de glasscherven bijna zeker doodelijk zou hebben verwond.

Maar eensklaps bleef het oog van den detective met een starende uitdrukking gevestigd op een voorwerp, hetwelk de bewustelooze met een hand stijf omklemd hield.

Het was het handvat van een zwaar juchtlederen valies, waarvan een der zijden gedeeltelijk was opengereten door een scherp stuk ijzer, dat van een der zijdkanten van den wagon naar binnen was gedrongen en het valies als een mes had opengehaald.

Op de bank waarop dat valies leunde, lagen eenige glinsterende voorwerpjes. Het waren juweelen ringen, goudstukken en losse diamanten.

Wel een halve minuut bleef de detective verstomd toekijken en toen barstte hij uit:

— Voor den drommel — laat men mij niet meer zeggen, dat het toeval onze lotgevallen niet bestuurt! Dat goudgeld is aan den Maharaja van Dacca ontstolen! Van de ringen en diamanten geldt hetzelfde — en de man die die tasch zoo krampachtig blijft vasthouden is een van de dieven!

Hij hief, na zijn lantaarn weder in zijn zak te hebben gestoken, het hoofd van den bewustelooze een weinig op, tilde een der oogleden op, bromde iets in zich zelf en klom toen zoo spoedig hij kon weder naar beneden.

Hij nam zijn collega terzijde, die verbaasd en ongeduldig had toegezien en fluisterde hem haastig eenige woorden in, die den politiebeambte een nauwelijks onderdrukten schreeuw van verwondering en blijdschap ontlokten.

Toen wendde de detective, die den onderzoekstocht gedaan had, zich tot een conducteur, die met zijn lantaarn naderbij kwam en vroeg om touw en katrol, of anders een zwaren ijzeren ring, of iets dergelijks, om een ernstig gewonde uit de achterste coupé van den overeind staanden wagon te bevrijden.

Uit den bagagewagen werd een lang, stevig touw te voorschijn gebracht en bij gebrek aan een hijschblok zou men een zwaren gegoten ijzeren ring gebruiken, die eigenlijk niets anders was dan een schakel van een der verbindingskettingen tusschen twee wagons, die bij de botsing gebroken waren.

Met een en ander beladen klauterde de jongste der beide detectieven weder naar boven, maakte met zorg den ijzeren ring vast aan een der steunstangen van den wagon en wenkte toen zijn collega, die op zijn beurt naar boven klauterde.

Deze klom naar binnen, maakte het touw om het lichaam van den bewustelooze vast en daarna werd hij behoedzaam naar buiten ge-

tild en afgelaten aan het touw, hetwelk degenen die beneden stonden voorzichtig vierden.

En na den bewustelooze volgde zijn valies, dat de detective slechts met moeite uit zijn vingers had kunnen losmaken.

Juist toen deze gewonde reiziger voorzichtig tusschen de rails was neergelegd, naderde aan den anderen kant van de half ingestorte houten brug, een hulptrein uit Nepalgang, bestaande uit een locomotief en twee wagens.

Onmiddellijk verlieten eenige personen dezen trein, voorzien van lantaarns en helder brandende fakkels en voorafgegaan door een baardig heer, die een tasch droeg en die zich spoedig ontpoppte als een Engelsch geneesheer.

Met behulp van ladders en planken werd snel een noodbrug gelegd en op deze wijze werd de verbinding tusschen de beide oevers weer hersteld.

Haastig begon men met het overdragen van de gewonden, zij die er het ergst aan toe waren, het eerst.

Zij werden voorzichtig in de wagens van den hulptrein getild, waarvan eenige compartimenten voor het vervoer der gewonden waren ingericht.

De reizigers, die in de duisternis hun bagage uit den bagagewagen van den verongelukten trein hadden gehaald, voor zoover dat tenminste nog mogelijk was, namen plaats in den voorsten wagon van den hulptrein en wachtten nu geduldig, tot het overbrengen der zwaargewonden en der dooden zou zijn afgeloopen.

Maar met den hulptrein waren ook twee politiebeamten medegekomen, die dadelijk door een der detectives ter zijde werden genomen en op de hoogte werden gebracht van de vreemde ontdekking, welke hij zooeven had gedaan in de laatste coupé van den overeind staanden wagon.

Hij bracht de twee mannen vervolgens naar de plek, waar de jonge blonde man nog altijd met gesloten oogen ter neder lag en zeide op fluisterenden toon:

— Er kan natuurlijk niet aan getwijfeld worden, heeren, of wij bevinden ons hier in tegenwoordigheid van den dief, of van een der dieven, die eenige dagen geleden den Maharaja van Dacca op zulk een stoutmoedige wijze heeft bestolen. Daarginds staat het valies, dat door mijn collega wordt bewaakt en de gouden ropijen daarin zijn zonder eenigen twijfel afkomstig uit de schatkamer van het paleis te Sonaripur.

De politiebeamten bogen zich nieuwsgierig over den gewonde en wisselden op fluisterenden toon eenige woorden met elkander, toen zij hierin gestoord werden door den geneesheer, die haastig met zijn verbandkist kwam aanloopen, gevolgd door een pleegzuster.

— Wat is er met dezen man? vroeg de dokter toen hij in den gewonde een Europeaan herkende.

— Een hoofdwonde, dokter! antwoordde een der beampten, die met den hulptrein waren meegekomen. Gij kunt u zelf overtuigen! Ge-looft gij dat het ernstig is?

De geneesheer kwam naderbij, wenkte een der fakkeldragers, streek het dikke blonde haar van het voorhoofd, reinigde de wonde, onderzocht die even en zeide toen op geruststellenden toon:

— Een weinig bloedverlies en dat is alles! Er zijn geen beenderen verbrijzeld — het is slechts een diepe vleeschwond! Een kwestie van eenige dagen. Mannen, gij kunt dezen gewonde naar onzen trein overbrengen!

Reeds traden eenige dragers naderbij, allen Inlanders, toen de detective, die de ontdekking had gedaan en wiens naam Nox was, tusschen-beide kwam en glimlachend zeide:

— Neem het mij niet kwalijk dokter — ik zou gaarne willen, dat gij dat werk aan ons zoudt overlaten! Ik verlies dezen man liever niet meer uit het oog, voor hij veilig en wel . . naar de ziekenzaal van de gevangenis te Nepal-gang is overgebracht.

De dokter keek Nox verbaasd aan en riep toen uit:

— Wat wilt gij daarmee zeggen? Is deze jonge man dan een misdadiger?

— Hij is een der dieven die zijn binnenge-drongen in het paleis van den Maharaja van Dacca, en hem hebben bestolen, dokter! antwoorde Nox. Zie, daar staat het valies, waarin de buit geborgen was, en dat voor een gedeelte is opengereten door een stuk ijzer, van den wagon afkomstig, waarin dat heerschap gezeten was! Gij hebt natuurlijk wel van de zaak ge-hoord?

— Ik heb er op de club van hooren spreken, antwoordde de geneesheer. Gij moet natuurlijk doen wat uw plicht u voorschrijft, maar als ik ooit iemand gezien heb die in het geheel niet ge-leek op een misdadiger, dan is het wel deze jonge man!

Nox vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen en gaf toen een wenk aan de twee politiebeampten, die den gewonde voorzichtig opnamen, en hem langs de rails, vervolgens over de hulpbrug naar een der afdeelingen van den wachtenden trein brachten, waar zij naast hem plaats namen.

Maar zij waren zeer voorzichtig, deze heeren van de politie, en daar zij van oordeel waren, met een even stoutmoedig als slim man te doen te hebben, zoo sloten zij zijn polsen in de boeien, welk een hunner hij zich bleek te hebben.

Toen dit geschied was, had men de drie reis-

genooten van den blonden jongen man reeds naar den hulptrein overgebracht, waar men hem had neergelegd op de houten banken van een der coupé's in een anderen wagon dan die, waarin de man vervoerd werd, die van dit oogenblik af als een arrestant beschouwd werd.

Langzamerhand kwamen zij uit hun versuffing bij, maar het zou pas ruim een kwartier later zijn, toen de langzaam rijdende hulptrein het station van Nepalgang reeds naderde, toen de oudste hunner uit zijn verdooving ontwaakte, de oogen opende, met een verwilderden blik om zich heen keek, en zich toen met moeite op-richtte.

Hij wreef zich eenige malen met de hand over het voorhoofd, als om zijn gedachten te verza-melen, en liet toen zijn blikken rusten op de overige personen, die zich in de coupé bevon-den.

Het waren er slechts drie, behalve zijn reis-genooten, en zij hadden het korte traject staande moeten afleggen, daar de twee wagons overvol waren en men de banken had noodig gehad voor het overbrengen der gewonden.

Een van deze drie mannen was de geneesheer, de twee anderen waren Inlanders.

Juist toen de trein het station binnenreed, waar alles in rep en roer was, ontwaakten ook zijn beide reisgenooten uit hun bewusteloosheid.

Aan het station was alles reeds in gereedheid gebracht om de slachtoffers van de spoorweg-ramp te ontvangen.

Voor de zwáargewonden was een wachtkamer in gereedheid gebracht, waar zij tijdelijk konden worden neergelegd, en een der loodsen was ontruimd — zij zou moeten dienen om er de vijf dooden, die men uit de puinhoopen had te voorschijn gehaald, een voorloopige rustplaats te geven.

Het reddingswerk had een paar uren in beslag genomen en het was reeds ver na middernacht, toen men begon met het uitladen der gewon-den en dooden.

Op het oogenblik dat de man met de grijze oogen wilde uitstappen, voelde hij zich aan zijn mouw trekken door zijn reusachtigen metgezel, die op zachten toon vroeg:

— Waar is mijnheer Brand toch, Mylord? Hij zal toch — hij zal toch niet gedood zijn?

— Ik wil er mij aanstonds van overtuigen, James! luidde het antwoord. Laten wij dadelijk een onderzoek gaan instellen!

Hij reikte de jonge Hindoesche de hand, om haar bij het uitstappen behulpzaam te zijn en een oogenblik later stonden zij op het smalle perron, waar de geredde reizigers opgewonden door elkander liepen, zoekende naar bagage, die

in de verwarring was weggeraakt.

Hij wilde juist op een reiziger toetreden, dien hij zich herinnerde, in den verongelukten trein te hebben gezien en die zelfs geen schram had opgelopen, toen hij eensklaps bleef staan, en zijn metgezel bij den arm greep.

Zijn oogen waren strak gevestigd op een kleine groep, die haastig naar den uitgang van het station ging.

Het midden van deze groep werd gevormd door een draagbaar, waarop het lichaam van een jongen man lag uitgestrekt, wiens hoofd verbonden was.

De baar werd gedragen door twee Hindoes en was omgeven door een achttal mannen, waarvan twee in de uniform van politieagenten, — reusachtige Inlanders, in het wit gekleed, met den gummiknuppel op den heup.

Een van de mannen droeg een valies, waaromheen gedeeltelijk een stevige lap was heengeknoopt, maar hetwelk de reiziger niettemin aanstonds herkende — het was het valies van

den blonden jongen man, die zich in zijn gezelschap had bevonden.

Toen de kleine groep den uitgang bijna had bereikt, trad hij snel op den man toe, die het valies droeg, en vroeg, terwijl hij zijn ontroering wist te verbergen:

— Neem mij niet kwalijk mijnheer — ik meen dat ik den jongen man, dien gij daar vervoert, in den trein heb ontmoet, waar ik kennis met hem maakte. Hij is toch niet ernstig gewond?

— Het heeft weinig om het lijf, mijnheer! antwoordde de politiebeambte schouderophalend.

— Waarheen brengt gij hem als ik vragen mag? Zeker naar een ziekenhuis?

— Zoo is het inderdaad mijnheer — maar naar het ziekenhuis van de gevangenis, antwoordde Nox — want hij was het — terwijl er een glimlach om zijn lippen speelde. Wij hebben namelijk den dief beet, die den Maharaja van Dacca bestolen heeft.

HOOFDSTUK III.

EEN VERKLARING.

Het volgende oogenblik was de jonge blonde man in een politieauto getild, die telegrafisch was besteld. Nox en drie anderen namen bij hem plaats, en het voertuig verdween in de duisternis, toen de reiziger nog altijd op dezelfde plek stond, onbewegelijk, met bleek gelaat en met gebalde vuisten.

Hij hief echter met een ruk het hoofd op, toen hij een zachte aanraking op zijn arm voelde.

De schoone Hindoesche stond naast hem, en keek hem met haar glanzende zwarte oogen angstig vragend aan.

Toen kwam het aarzelend van haar lippen:

— Voerde men daar uw vriend weg, Sahib — den man, die dus ook mijn vriend is? Is hij zwaar gewond?

— Neen Sherah — de wonde heeft gelukkig niet veel te beteekenen! antwoordde de aangesprokene op doffen toon.

— Maar waarom hebt gij hem dan niet opgeëischt? Waarom hebt gij niet gezegd dat gij zijn vriend zijt, en dat gij hem zelf wilt verplegen?

— Dat — dat kon ik in de gegeven omstandigheden niet, Sherah! Misschien begrijp je dat later — misschien ook wel zeer spoedig! Ik geloof, dat onze wegen zich hier zullen scheiden, Sherah! Ik heb ernstige dingen te doen — zeer ernstige — en het is beter, dat ik ze alleen verricht!

De jonge vrouw had de kleine handen op het hart gedrukt, en verbleekte tot in haar lippen.

In haar oogen lag een uitdrukking van grooten schrik, toen zij bevend stamelde:

— Gij wilt mij hier alleen laten, Sahib? Gij trekt uwe handen van mij af? Heb ik u gegriefd?

— Oh, geloof dat toch niet, Sherah! hernam de ander, terwijl hij haastig een der kleine handen greep. Hoe zou je me hebben kunnen grieven? Maar ik herhaal je — ik verkeer thans in omstandigheden, die je toestand zeer gevaarlijk zouden maken, wanneer je nu bij mij bleef! Men zou je beschouwen als onze — — nu, het doet er ook niet toe!

Hij zweeg, en balde de handen opnieuw tot vuisten.

De jonge vrouw had hem de hand weder op

den arm gelegd, en haar bleek gelaat was naar hem opgeheven, toen zij op zachten toon hernam:

— Durft gij geen vertrouwen in mij stellen, Sahib! Denkt gij dat ik u lastig zal zijn? Meent gij dat ik u niet van dienst zou kunnen zijn? Wilt gij mij niet zeggen, waarom die agenten van politie uw vriend wegvoerden?

— Hoe — je hebt gezien — — —?

— Ja Sahib, ik heb het gezien! antwoordde de jonge Hindoesche eenvoudig. Men brengt uw vriend naar de gevangenis — een van die lieden droeg het valies, dat hij bij zich had, en dat hij zoo zorgvuldig scheen te bewaken! Wilt gij mij nu nog niet in vertrouwen nemen?

De man tot wien deze vraag gericht werd, scheen een oogenblik te aarzelen, terwijl er een bittere trek om zijn krachtig gesneden mond verscheen.

Zijn stem had een doffen klank, toen hij eindelijk antwoordde:

— Ik zal je alles mededeelen, Sherah — en dan zul je zelf begrijpen, dat onze wegen zich in deze stad moeten scheiden! Je bent nu in betrekkelijke veiligheid voor den Maharaja, je kunt met een trein verder reizen en je aan zijn wraak onttrekken — Je zult in Indië nog wel bloedverwanten hebben, die niet zoo wreed zullen zijn, je naar dien bloeddorstigen heerscher terug te zenden, wiens gunsteling je cenmaal bent geweest!

Sherah huiverde en maakte als onwillekeurig een smeekend gebaar, maar zij zeide niets en liet zich zonder een woord te spreken door haar metgezel wegvoeren, nadat deze den reus een wenk had gegeven, die het geheele voorval slechts onduidelijk had kunnen waarnemen, daar hij zich bezig had gehouden met de weinige bagage welke uit de ramp was gered.

Het drietal verliet het station en liep geruimen tijd zwijgend voort.

Nepalgang is een tamelijk groote stad, een mengeling van Westersche en Indische bouwkunst.

De stad is verdeeld in een Europeesche en een Indische wijk, die door een smallen stroom, op vier plaatsen overbrugd, van elkander zijn gescheiden.

De stad telt omstreeks 20.000 inwoners, waarvan ongeveer een tiende Europeanen.

Men vindt er verschillende kerken en moskeeën, scholen voor Westersch en Inlandsch onderwijs, een fraai museum, talrijke winkels en een paar schouwburgen, terwijl natuurlijk ook de bioscopen niet ontbreken.

Dit alles doet wel wat vreemd aan, want eenige dagreizen verder in Noordelijke richting beginnen reeds de onherbergzame streken van Thibet, het land dat nog slechts zeer oppervlakkig doorvorscht is.

Voor het verkeer zorgen een paar elektrische tramlijnen, eenige dozijnen huurauto's, een kleine paardentram, of beter gezegd een tram, die door muilezels wordt getrokken en verder ziet men er zeker evenveel olifanten, zebu's en ossen als in andere Engelsch-Indische steden van dien omvang.

Nepal gang heeft ten slotte een kantongerecht, een modern ingerichte gevangenis en een politiecorps dat voor ongeveer een tiende gedeelte is samengesteld uit blanken, die bijna uitsluitend de hogere rangen bekleeden.

De stad was op dit uur van den nacht in duisternis gehuld en alleen de straatlantaarns brandden.

Het drietal had reeds geruimen tijd zwijgend voortgelopen; toen de oudste der twee mannen wees naar de moskee, waarbij een breede zuilengaanaderij zich aansloot.

— Daarginds! zeide hij slechts.

Zij richtten hun schreden naar de gaanderij en liepen haar halverwege ten einde.

Zij waren hier volkomen alleen en geen luisteraar zou hen hier kunnen storen.

Toen begon de oudsten der twee mannen op ernstigen toon:

— Luister, Sherah! Mijn persoonlijkheid en die van mijn beide vrienden is tot dusverre een geheim voor je geweest — en ik had die ook voor je geheim willen houden, totdat je volkomen in veiligheid zoudt zijn geweest, maar de omstandigheden dringen mij er thans toe, je alles te openbaren! De Maharaja van Dacca, wiens lievelingsvrouw je tot voor korten tijd waart, is eenige dagen geleden voor een zeer groot bedrag bestolen. Ik was de dief.

Het bleef gedurende eenige oogenblikken stil onder het door fraai bewerkte zuilen gedragen dak van de gaanderij en men hoorde niets als de snelle ademhaling van de jonge vrouw.

Toen vervolgde de man:

— Ik wil mij volstrekt niet beter voordoen dan ik ben. Denk niet dat ik hem beroofde, alleen om mij te wreken wegens de martelingen in de torenkamer, die hij mij en ook jou heeft laten ondergaan, omdat hij, volkomen ten onrechte en door een lagen schurk aangestoot, een schuldige verstandhouding tusschen ons ver-

moedde! Ik nam het geld eenvoudig om mij te verrijken! Of neen — nu geloof ik dat ik mij zelf te kort doe! Ik nam het geld om anderen rijker, of als je wilt minder ellendig arm te maken! In mijn land, Sherah, wordt ik gevreesd en vervolgd — want ik stal vele, vele millioenen! Ik stal goud en zilver, diamanten en paarden — waar en wanneer ik kon! Op verscheidene punten van den aardbol heb ik mijn schatkamers ingericht — alleen bekend aan mij en mijn beide trouwe vrienden! Te Londen zoekt de politie reeds jaren naar mij — en er is een prijs van 2000 pond sterling op mijn aanhouding gesteld. Men noemt mij Lord Lister of John Raffles — de Groote Onbekende. En tot dusverre bleef ik ook steeds onbekend aan degenen die jacht op mij maakten! Het geld dat ik stal — dat besteedde ik om onrechtvaardigen en schurken te straffen, om gebrekkigen en ongelukkigen te steunen, om onrecht goed te maken, om onbaatzuchtigheid en trouwe plichtsvervulling te beloonen — om schurkerij, woeker en uitbuiting te straffen! Honderdduizenden gingen door mijn vingers — van duizenden heb ik het bestaan wat lichter en wat dragelijker kunnen maken! Je moogt mij nu richten!

Weer bleef het lang stil en de grijze oogen van John Raffles waren met een uitdrukking van gespannen afwachting op het gelaat van de schoone Hindoesche gericht.

En eindelijk kwam het antwoord, dat met bevende, onzekere stem werd gegeven:

— Vraag mij niet om u te richten, Sahib! Ik kan het niet! Ik ben bevooroordeeld! Gij hebt mij het leven gered, tot drie malen toe binnen weinige dagen — en ik zou een oordeel over uwe daden vellen? Gij hebt u in de martelkamer waarin mijn meester mij met u had opgesloten, voor mij willen opofferen en daarbij zelfs de vreeselijkste pijnen geleden — gij hebt een tijger alleen met uw mes aangevallen, om mij aan zijn klauwen te ontrukken — gij hebt mij gered uit de handen van de soldaten van Ram Kazilbash, die mij meedoogenloos ter dood zouden hebben gebracht, als ze mij hadden kunnen vinden. En boven dit alles — — ik ben — — neen, ik kan het niet zeggen — —

Sherah bedekte het gelaat met de handen en een siddering doorliep het lenige, schoone lichaam.

Toen hernam zij, nauwelijks hoorbaar:

— Ik wil en ik kan geen vonnis over u vellen. Het is onmogelijk dat gij een slecht mensch zijt. Neen, ik wil voor de Goden zweren, dat gij het niet zijt. Slechte menschen doen niet wat gij gedaan hebt. Ik was u onbekend en toch hebt gij de vreeselijkste martelingen om mijnentwille doorstaan. Dat is alles waarmede ik rekening

wil houden. En nu zeg ik u dit. Uw vriend verkeert in gevaar — ik verlaat u niet, alvorens hij zich weder in vrijheid bevindt! Ik klamp mij aan u vast, totdat ik uit uw mond de toestemming heb vernomen, om u te mogen helpen!

De oogen van Raffles vertoonden een vochtigen glans en even beefden zijn lippen op het hooren van deze woorden.

Maar aanstonds verstrakten zich zijn trekken weder en zijn stem klonk hard, toen hij hernam:

— Dat offer kan ik onmogelijk aanvaarden, Sherah! Vergeet niet dat de Maharaja zeer machtig is en dat zijn spionnen, als deze zaak ruchtbaar wordt, spoedig genoeg je verblijf hier zullen hebben ontdekt. Ik heb hem in zijn eigen paleis gehoord — hij moet weten dat ik je bescherm en hij zal mij doodelijk willen treffen door het jou te doen! Ik kan het niet toestaan dat je je in gevaar begeeft om mijnentwille!

— En als ik het u smeek, Sahib! Als ik hier op mijn knieën neerzink en u bezweer, mij niet te verstooten en mij aan uw zijde te laten pogen, uw vriend te bevrijden? Als ik uw slavin, uw dienaress wil zijn?

De jonge vrouw had de daad bij het woord gevoegd en was op de marmeren vloer van de gaanderij neergeknield, maar Raffles had haar sidderende handen gegrepen en hief haar snel weer op, terwijl hij op heeschen toon zeide:

— Doe dat niet, Sherah — ik bezweer het je! Je kunt niet de slavin zijn van een man, die in zijn eigen land en ook hier als een misdadiger vervolgd wordt!

— Gij verjaagt mij dus? hernam Sherah op klagenden toon, terwijl de tranen haar uit de donkere oogen stroomden en zij met doodelijk bleek gelaat tegen een der pilaren leunde. Dan blijft mij niets anders over, Sahib, dan den dood te zoeken, die mij rust en verlossing zal brengen!

Reeds wendde zij zich om, om te gaan, maar met een snelle beweging greep Raffles haar bij den arm en zeide op zachten toon:

— Blijf, Sherah! Weg die misdadige gedachten! Wanneer je bij mij wilt blijven, totdat alle gevaar geweken is — dan — dan aanvaard ik je aanbod en ik zeg je er dank voor! Je hebt door wat je zooeven gezegd hebt mij reeds meer dan de helft vergoed van hetgeen ik voor je doen kon. Niet talrijk zijn degenen, die John Raffles niet vol verachting den rug zouden toekeeren. Zoodra hij hun zijn waren aard onthuld had! Ik aanvaard dus je hulp, Sherah — wij zullen bij elkander blijven, totdat ik mijn vriend heb kunnen redden, die op zulk een noodlottige wijze in de handen van onze vijanden is geraakt.

Terwijl dit gesprek plaats vond, had de reus-

achtige metgezel van Raffles zich bescheiden afgewend.

Het was James Henderson, de trouwe helper van Raffles, die te Londen steeds optrad als de chauffeur van den Grooten Avonturier, die daar sedert eenige jaren leefde onder den naam van Lord William Aberdeen.

En terwijl zijn meester met de schoone Hindoesche sprak, liet Henderson nog eens aan zijn gedachten voorbijgaan al hetgeen er in de laatste dagen was voorgevallen.

Nauwelijks twee weken geleden waren Lord Edward Lister, alias John Raffles, zijn vriend Charles Brand en James Henderson naar de Indische provincie Nepal gekomen, uitsluitend met het doel een studie te maken van den bouw en de inrichting der eeuwenoude, deels verwoeste tempels, welke men in deze streken vindt.

Het noodlot had echter bepaald, dat deze studiereis een geheel onverwacht en zeer avontuurlijk verloop zou nemen.

Want in het kamp, hetwelk de drie reizigers hadden opgeslagen in de onmiddellijke nabijheid van een dier oude tempelbouwwallen, verscheen op een goeden dag een Inlander, Daoud geheeten, die kwam verklaren, dat zich in den harem van den Maharaja van Dacca, Ram Kazilbash geheeten, die in Sonaripur zijn residentie had, een jonge Engelsche vrouw bevond, die met geweld was ontvoerd en aan Daoud een groote som gelds had beloofd, wanneer hij er in zou slagen, haar uit den harem te helpen ontvluchten.

Raffles, die op geen verraad bedacht was en slechts gehoor gaf aan zijn ridderlijken edelmoed deed aanstonds de toezegging, dat de ongelukkige Engelsche vrouw op zijn hulp kon rekenen en met den Inlander werd de afspraak gemaakt, dat Raffles de Engelsche dame zou ontvoeren uit den tempel van Vishnoe, die in de nabijheid van de ruïne was gelegen en waarheen zij zich des avonds zou begeven, begeleid door het gewone gevolg, dat echter voor de helft op de hand van Daoud heette te zijn.

Maar deze Inlander was een verraderlijke schurk en hij had zich slechts tot Raffles gewend om van dezen het werktuig te maken van zijn wraak.

Hij had de lievelingsvrouw van den Maharaja, Sherah geheeten, hartstochtelijk lief, maar deze had vol verachting zijn liefdesbetuigingen afgewezen en om zich te wreken, zette Daoud deze nachtelijke bijeenkomst op touw en waarschuwde zijn meester, den Maharaja.

Want de zoogenaamde Engelsche dame was niemand anders dan de favoriete van Ram Kazilbash.

Alles voltrok zich, zooals de sluwe schurk het zich had voorgesteld — de soldaten van den Maharaja overvielen Sherah en Raffles, terwijl zij in den tempel van Vishnoe met elkander spraken en zij werden gevankelijk weggevoerd, om in een der torenkamers van het paleis te Sonaripur op vreeselijke wijze te worden gemarteld — zij zouden den dood vinden in een vertrek, waarvan de ijzeren vloer langzaam gloeiend verhit zou worden en waaruit geen ontkomen was, daar de vensters zich op meer dan 20 meter boven den vloer bevonden.

En beiden zouden zeker ook op jammerlijke wijze om het leven zijn gekomen, wanneer Brand en James Henderson niet gewaakt hadden.

Zij wisten de schildwachten te overrompelen en den toren aan de buitenzijde te beklimmen en redden de twee ter dood veroordeelden, toen deze op het punt stonden levend geroosterd te worden.

Na een reeks gevaarvolle avonturen was Raffles er eindelijk in geslaagd zijn beschermeling veilig onder dak te brengen bij een oude Indische vrouw, waar zij verbleef, totdat de wonde genezen was, haar door een koningstijger toegebracht.

En in afwachting van haar genezing had Raffles het dolzinnige waagstuk ondernomen, in een vermomming het paleis van den Maharaja binnen te dringen, den machtigen Indischen vorst te overvallen en hem te berooven van goud

en juweelen tot een waarde van ruim 30.000 pond sterling.

En ofschoon een ontzettend onweder, gepaard gaande met een wolkbreuk, de rivieren buiten hun oevers had doen treden, zoo was Raffles er toch in geslaagd met zijn buit veilig een spoorwegstation te bereiken en er met zijn beschermeling plaats te nemen in een trein, die hen zeker ver buiten het bereik van den Maharaja zou hebben gebracht — wanneer het spoorwegongeluk niet had plaats gevonden, dat op zulk een tragische wijze al zijn plannen in duigen wierp.

Dit alles ging door het hoofd van den reus, die een zoo levendig aandeel had gehad aan al deze opwindende avonturen, terwijl hij, met zijn breeden rug tegen een pilaar geleund, rustig afwachtte tot het gesprek geëindigd zou zijn.

Raffles had nu weder de kleine hand van de Hindoesche gegrepen, en bracht ze met een eerbiedig gebaar aan zijn lippen.

Toen zeide hij op ernstigen toon:

— Wij zullen dus samen werken, Sherah — en met de hulp van dien braven kerel daarginds, zullen wij er stellig in slagen, mijn trouwen vriend te redden uit de handen van onze vijanden — de politiebeambten!

— Gij kunt op mij rekenen, Sahib — en al zou ik er den dood voor moeten ingaan — ik zou gaarne het leven laten, als ik wist, dat ik er u slechts mee van dienst kon zijn!

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

DE DIEFSTAL IN HET PALEIS VAN SONARIPUR.

Wel zelden had te Nepalgang een zaak zoo veel opzien gebaard als de toevallige ontdekking van een der bedrivers van den stoutmoedigen diefstal in het paleis van den Maharaja van Dacca.

De Engelsche zoowel als de Inlandsche bladen, van welke laatste er een tweetal verschenen in de zooeven genoemde stad, stonden er vol van en trachtten elkander een vlieg af te vangen bij het melden van nieuwe bijzonderheden.

Allereerst werd bericht dat de jonge blonde man, nauwelijks een uur nadat hij naar de ziekenzaal van de gevangenis was overgebracht, uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was, en dat zijn toestand snel vooruit ging.

Zoodra hij daartoe in staat was, werd hij ondervraagd, maar tot dusverre had hij beslist geweigerd een verklaring te geven van de omstandigheid, dat hij een valies omklemd hield, hetwelk gouden en zilveren voorwerpen bevatte, die zonder den minsten twijfel hadden toebehoord aan den Maharaja van Dacca.

En toch kon ontkennen hem niet baten — daartoe spraken de feiten te duidelijk.

Men had den gevangene nog niet voor den rechtercommissaris kunnen voeren, want dat liet zijn toestand nog niet toe.

Weliswaar had de wonde zich gesloten, en een volkomen beterschap zou zeker niet lang op zich laten wachten, maar de patient was volgens de verklaring van den gevangenisgeneesheer te zeer verzwakt door het bloedverlies dan dat men hem de vermoeyenissen van een langdurig verhoor had mogen laten doorstaan.

Hij lag met drie andere gevangenen, allen zeer ziek, in een vrij groote, door drie ramen verlichte ziekenzaal, alle van vuistdikke tralies voorzien, en bijna twee meter boven den vloer aangebracht.

Waar deze zaal zich bovendien op de bovenste verdieping van de gevangenis bevond, kon iedere poging tot ontsnapping zonder hulp van buiten wel van te voren als tot mislukking gedoemd worden beschouwd.

Het spreekt vanzelf dat men aanstonds den Maharaja van Dacca gewaarschuwd had en een

der politiebeambten was met eenige der gestolen kunstvoorwerpen naar de residentie van Ram Kazilbash vertrokken, en deze had ze onmiddellijk herkend als afkomstig te zijn uit zijn particuliere schatten.

Een oogenblik had men er aan gedacht, den Maharaja als getuige te dagvaarden, maar men had dit bij nader inzien nagelaten, daar men den machtigen heerscher niet met zulk een verzoek aan boord durfde komen.

Er werd dus reeds aan gedacht de zaak naar een ander gerechtshof te verwijzen, in de buurt van Sonaripur gelegen, toen de Maharaja den knoop doorhakte en tot groote vreugde van de politieautoriteiten te Nepalgang verklaarde dat hij als getuige gehoord wenschte te worden.

Er waren er niet velen die de beweegredenen doorgrondden, welke Ram Kazilbash tot deze daad dreven, die hem ver buiten zijn residentie zou voeren — een feit dat zich sedert menschenheugenis niet had voorgedaan, maar onder die weinigen bevond zich John Raffles.

Hij had aanstonds begrepen, dat de Maharaja van Dacca de hoop en de verwachting koesterde, in Nepalgang niet alleen den dief terug te vinden, die thans gewond in de gevangenis vertoefde, maar ook zijn medeplichtigen — en ten slotte misschien de rampzalige favorite Sherah, op wie hij zijn wraak zou willen koelen.

En zoo was op een goeden dag de machtige vorst met een groot gevolg per extra-trein, door de Justitie tot zijn beschikking gesteld, naar Nepalgang vertrokken en hij was aan het station afgehaald door niemand minder dan den opperrechter in hoogst eigen persoon, met diens fraaiste auto.

Hij was onmiddellijk voor den gewonde geleid, maar hij moest aanstonds verklaren, in hem niet een der mannen te herkennen, die hem in zijn eigen schatkamer overvallen, gebonden en gekneveld hadden, ofschoon hij hier dadelijk aan toevoegde, dat de indringers zich als Hindoes vermomd hadden.

Nog jaren daarna gedachten de voorzichtige Engelsche regeeringspersonen te Bombay met afgrijzen het antwoord, hetwelk de gewonde ge-

vangene had gegeven op de vraag, of hij den getuige herkende.

Dat antwoord had namelijk geluid:

— Ik herinner mij niet, dat ik dien heer met dat ongunstig uiterlijk ooit te voren heb gezien!

Het antwoord werd alleen weergegeven door de twee bladen te Nepalgang, die steeds hadden aangedrongen op een krachtige houding van de regeering te Bombay tegenover de weder-spännige Radjah's en in Bombay zelf had slechts een enkel blad het antwoord durven publiceeren.

De Maharaja was vaalbleek geworden van woede en het had weinig gescheeld of hij had zich op den weerloozen gevangene geworpen.

Hij had reeds de hand geslagen aan het gouden gevest van zijn statiesabel, toen de directeur van de gevangenis gelukkig met eenige goedgekozen woorden de woede van den machtigen potentaat wist te bezweren.

Hij stelde den gevangene voor als een ontoerekenbaren idioot, die zich de draagkracht van zijn woorden niet bewust was en als een soort van hansworst, die er een lafhartig vermaak in schiep, zelfs de hoogst staande personen met zijn boosaardigen spot te treffen.

Intusschen was het voor de politieautoriteiten hoogst onaangenaam, dat de Maharaja in den gewonden gevangene een der daders niet had kunnen herkennen.

En hun toestand werd er niet beter op, toen zij bedachten, dat er waarschijnlijk een zeer groote flater was begaan door de drie personen te laten ontsnappen, of althans de twee mannen die in dezelfde coupé als de gevangene hadden gereisd, zooals een treinconducteur zich naderhand duidelijk wist te herinneren.

Want het kon thans wel als vaststaand worden aangenomen, dat die twee mannen de medeplichtigen waren geweest van het slachtoffer van de spoorwegramp, in wiens vuist men het hengel van het valies geklemd had gevonden.

Wie de vrouw was — dat kon niemand zeggen.

Want niemand te Nepalgang, noch te Sonaripur wist ook maar het geringste of van de avonturen, waarin Sherah, de lievelingsvrouw van den Maharaja, zulk een belangrijke rol had gespeeld.

Zeker, er waren soldaten en slaven van Ram Kazilbash, die de toedracht kenden, al wisten zij dan ook volstrekt niet wie de drie geheimzinnige Engelschen, met wie zij te doen hadden gehad, geweest waren — maar Sonaripur ligt op de grens der beschaving en al die avonturen, aan de lezers bekend, speelden zich af in een streek, waaruit slechts zeer zelden geruchten tot de buitenwereld doordrongen.

Daarenboven — de zooeven genoemde soldaten en slaven zouden zich liever met eigen hand den dolk in de borst hebben gestoken, dan het bevel tot stilzwijgen, hetwelk hun door den heerscher was gegeven, in den wind te slaan.

Zoo wisten dus de politieautoriteiten te Nepalgang tot op het huidige oogenblik slechts een zeer gering deel van de waarheid.

Slechts dit stond vast — in de ziekenzaal van de gevangenis lag de man, die het valies in handen had gehad, waarin de buit vervoerd werd, die aan den Maharaja was ontstolen.

Dit feit was onaanvechtbaar en de commissaris van politie, Horseman geheeten, was dan ook vast voornemens, deze gelukkige omstandigheid zoo veel mogelijk uit te buiten.

Tot dusverre leek het er nog niet veel op, maar misschien was de gevangene toch wel te bewegen zijn medeplichtigen aan te wijzen.

De commissaris had aan het ziekbed van den gewonde nog slechts een enkel kort onderhoud gehad, dat het volgende verloop had gehad:

De commissaris begon met den naam en de woonplaats van zijn gevangene te vragen.

En de gevangene antwoordde:

— Het doet mij leed dat ik u daarop niet kan antwoorden, mijnheer — ik reis incognito! Noem mij Brown of Black, als u dat genoeg doet. Wat mijn woonplaats betreft, ik heb geen vaste. Ik ben wat men noemt een wereldreiziger en breng het grootste gedeelte van mijn leven op schepen en in auto's of treinen door.

— Gij weigert dus uw naam op te geven?

— Zoo is het.

— Hoe zijt gij in het bezit gekomen van dat valies?

— Ik heb het gekocht!

— Dat bedoel ik natuurlijk niet! had de commissaris toornig uitgeroepen. Ik stel er geen belang in, te weten, hoe gij aan het ledige valies kwaamt — het is er mij om te doen, te vernemen, hoe gij in het bezit zijt gekomen van het volle!

— Ja, het verschil is inderdaad groot! had de blonde gevangene op gewichtigen toon geantwoord. Dat volle valies — het is een raadselachtige geschiedenis, mijnheer! Gij zegt immers, dat ik het vasthield, toen ik bewusteloos op een bank lag?

— Zoo vast, dat men uw vingers met geweld moest openen om het los te krijgen!

— Zie nu eens aan! Is het niet verwondtlijk? Maar ik begrijp hoe het komt! Ik heb in mijn wanhoop naar het eerste het beste gegrepen, en ik heb het handvat van dat valies voor den greep van de noodrem aangezien! Het is zoo eenvoudig — en het spijt mij dat ik den werke-

lijken eigenaar van het valies op die wijze van zijn eigendom beroofd heb!

— Heel aardig gevonden! had de commissaris grijnslachend opgemerkt. Maar mag ik er uw aandacht op vestigen, dat er met u slechts twee andere mannen in de coupé waren, dat een hunner dus de bewuste eigenaar moet zijn geweest — maar dat zij beiden spoorloos verdwenen zijn, en hun eigendom niet zijn komen opeischen, dat niettemin meer dan 30.000 pond sterling waard was?

— Zooveel? Dan moet de schrik hun in het hoofd zijn geslagen!

— Gij weigert dus te bekennen, dat gij de sieraden in dat valies aan den Maharaja van Dacca ontstolen hebt?

— Met de meeste beslistheid!

— Kunt gij dan verklaren hoe gij in het bezit ervan zijt gekomen?

— Met geen mogelijkheid!

— Wie zijn uw medeplichtigen?

— Dat weet ik niet, want ik heb ze niet!

— Wat kwaamt gij hier doen in Indië?

— Land en volk bestudeeren!

— Wie was de vrouw, die in uw gezelschap reisde?

— Een dame die wij toevallig onderweg hebben ontmoet!

Daarop was de commissaris woedend opgestaan en had uitgeroepen:

— Het is goed, vriendje — ik zie nu wat je systeem is, maar ik zeg je, dat het je weinig zal baten, dat bij voortdoring te blijven toepassen! Wij hebben wel middelen, om je aan het praten te krijgen!

— Ik ben er benieuwd naar! had de gevangene gerepliceerd, en daarop had hij het hoofd naar den wand gewend, als om te kennen te geven, dat hij, wat hem betrof, het gesprek als geëindigd beschouwde.

Men verhoorde ook alle paleisbeambten die op den bewusten nacht overrompeld waren door de twee stoutmoedige dieven, die het paleis waren binnengedrongen.

Het waren er vier.

De eerste, een schildwacht, die aan den voet van den buitenmuur de wacht had moeten houden, getuigde dat hij eensklaps was overvallen door twee krachtige mannen, als Hindoes gekleed, en wel zoo onverhoeds dat hij hen volstrekt niet zou kunnen herkennen — daartoe was het trouwens ook veel te donker geweest.

De twee anderen waren twee soldaten van de lijfwacht van den Maharaja, die de ronde door het paleis maakten, en voor de hooge deur van een zaal die aan de schatkamer grensde, twee inlanders hadden zien staan, die zij in de halve duisternis niet herkend hadden, maar die

zij voor schildwachten hadden aangezien.

Voor zij hun dwaling bemerkten hadden, had een van de gewaande schildwachten een der soldaten een doek met een bedwelmend middel onder den neus geduwd, zoodat hij als een blok ter aarde viel, terwijl de andere, een reusachtig gebouwd man, den tweeden soldaat met een kaakslag had geveld, die hem pas uren later weder tot bewustzijn deed komen, bij welke gelegenheid het bleek, dat hij van de vier goede tanden, welke hij nog bezat, er slechts een de zijne kon noemen.

De vierde man ten slotte had de wacht moeten houden in de zaal zelve, voor welker deur de gewaande Hindoes hadden post gevat.

Hij was door het gerucht opmerkzaam gemaakt en had de deur opengerukt, niet beseffend wat er aan de hand kon zijn — en toen hij haar eenmaal open had, begreep hij het eerst recht niet, want hij viel bijna aanstonds ter aarde, onder den invloed van hetzelfde bedwelmende middel, dat zijn makker had doen sneven.

Ook deze man kon volstrekt niets bepaalds mededeelen aangaande het uiterlijk van de stoutmoedige indringers.

Dit stond wel vast — een hunner was zeer groot en zwaar gebouwd geweest, met machtige schouders en begiftigd met een herkulische kracht.

Zijn metgezel was een weinig kleiner, maar eveneens zeer sterk, en van een onbegrijpelijke vlugheid, want hij had alle kasten met kostbaarheden, die niettemin goed gesloten waren, binnen tien minuten weten te openen en te ledigen in een sterken zak, die in een der kasten was gelegen en dat met een handigheid, die zelfs een Indische goochelaar hem niet zou hebben verbeterd, zooals de Maharaja zelf met een grimmigen lach moest toegeven.

Maar die geheimzinnige vrouw?

De politiebeambten braken er zich het hoofd mee, wie zij geweest kon zijn.

De Maharaja zweeg — en daar hij de man was, alleen in staat om hen in te lichten, zoo bleven zij in het duister rondtasten.

Behoorde die vrouw werkelijk niet tot de dievenbende, die den Maharaja van Dacca had gebrandschat?

Was zij werkelijk bij toeval in hun coupé terecht gekomen?

Maar als dat zoo was — waarom gaf zij dan in het geheel geen antwoord op den van politie-wege in alle bladen in het Engelsch zoowel als in het Hindoestansch geplaatsten oproep, om zich bij den commissaris te vervoegen, teneinde inlichtingen te verstrekken aangaande de drie vreemdelingen, met wie zij gereisd had?

Het was wel zonderling, dat deze geheimzinnige vrouw eveneens als door den grond scheen te zijn gezonken, evengoed als de twee medeplichtigen van den gewonden gevangene.

Want het behoeft zeker geen betoog dat de politie alles in het werk stelde om het spoor van deze vreemdelingen te hervinden.

Indien zij zich nog te Nepalgang ophielden, dan moest het toch niet al te moeilijk zijn, hen terug te vinden te midden van een bevolking van 20.000 zielen.

Het is waar — die lieden schenen zich zeer goed te kunnen vermommen, en zij moesten de taal des lands goed machtig zijn!

En toen de commissaris dit alles goed overdacht had, was hij wel geneigd, zich de haren uit te rukken, want de Maharaja werd reeds op den tweeden dag van zijn verblijf te Nepalgang ongeduldig en eischte krasse maatregelen tegen de dieven.

Hij was er ook in het bijzonder verbolgen over, dat men hem niet aanstonds al zijn schatten had teruggegeven, maar dat die voorloopig werden gehouden om als stukken van overtuiging te dienen.

Maar de ergste slag zou den beklagenswaardigen Horseman nog wachten.

Want op den zevenden dag na de spoorwegramp, die zulke vreemde zaken aan het licht had gebracht, ontving hij een dringend telegram uit Bombay van den volgenden inhoud:

Neem met alle macht zaak Maharaja van Dacca ter hand. Duidelijke aanwijzingen dat John Raffles hier de hand in het spel heeft gehad.

Chesterton.

Chief Justice.

HOOFDSTUK V.

DE BEDELAAR.

Ram Kazilbash logeerde in het duurste en grootste hotel van de stad, aan een der breede verkeerswegen in de Europeesche wijk gelegen.

Van zijn groot gevolg logeerden twee kamerheeren, de oppereunuch, zijn lijfkok en twee andere hooge beambten in hetzelfde hotel, terwijl tien soldaten van de lijfwacht, onder aanvoering van een kapitein, in een naburig hotel van minderen rang waren ondergebracht.

Het moet gezegd worden dat het ongeduld van den potentaat ieder uur toenam, en dat hij langzamerhand in een toestand geraakte, die met angst en zorg werd gadeslagen door de Engelsche autoriteiten.

Want de Maharaja van Dacca was een zeer lastig heerschap, dat hardnekkig bleef vasthouden aan zijn feudale rechten en niet verkoos, zich te gedragen volgens de wetten en de voorschriften der Engelsche overheerschers.

Men verdacht hem van revolutionaire neigingen, en men wist het bijna zeker dat, als ooit de Indische bevolking tegen het Engelsche gezag in verzet zou komen, Ram Kazilbash tot de eersten zou behooren, die gewapender hand in opstand zouden komen.

Men moest hem naar de oogen zien, want zijn macht in geheel Nepal was zeer groot, en hij oefende invloed uit op alle andere kleine en groote vorsten.

En het ergste was, dat deze man de beschikking had over een uitmuntend gedrild leger van 6000 goed gewapende mannen, hetwelk het den Engelschen, die in deze strek niet zeer talrijk waren, lastig genoeg zou kunnen maken, al beschikte slechts de helft hunner over moderne geweren, waarvan de Maharaja zich op een tot dusverre onopgehelderde wijze eigenaar had weten te maken.

Ram Kazilbash trok geregeld iederen dag een paar malen, meestal te paard — want hij had zes van zijn fraaiste paarden meegevoerd — door de stad, in groot ornaat, gevolgd door zijn trawanten, den lijfkok inclus, die op een witten ezel gezeten was, het voorbeeld volgend van den oppereunuch, een zwaarlijvig man met een haardeloos, onnoozel, vuilgeel gelaat, dat er uitzag als een meloen en wiens voeten onder het rijden over den grond sleepten.

Sedert een paar dagen had er in de nabijheid van het hotel een van die bedelaars plaats genomen, die de Engelsche toeristen „schilder-

achtig” plegen te noemen, maar die in waarheid zoo smerig zijn, dat men ze, zooals de volksmond zegt, „met geen tang zou aanraken”.

De man had een donkerbruine huidskleur, die door de gaten heenschemde van de vodden, waarin hij zich gewikkeld had.

Zijn zwart haar, waardoor reeds zilveren draden liepen, hing verward om zijn mager, door een huidziekte geschonden gelaat, en was bedekt met een op vele plaatsen gescheurden tulband.

Hij had een touw om het middel, waaraan een waterflesch was bevestigd, uit een kalabas vervaardigd.

Uren lang kon hij onbewegelijk, als in droomerijen verzonken, voor zich uit zitten staren, de oogen half verborgen achter de gezwollen, roodomrande oogleden.

Nu en dan hief hij de hand op, en prevelde in de taal van zijn land een heilbede aan het adres van de voorbijgangers.

Hij werd bespat door den modder der snel voorbij rijdende auto's, hij werd aangeblaft door de valsche straathonden, kaal als de Javaansche gladdakkers, maar hij schonk er geen aandacht aan, en bleef maar roerloos zitten, de ellebogen op de knieën steunend, de armen gestrekt, het hoofd gebogen.

Het was omstreeks drie uur in den middag toen Ram Kazilbash nogmaals uitreed, gezeten op een prachtigen schimmel, trots en hoovardig, zijn zwarte baard op zijn borst golvend, zijn heerschezuchtige oogen recht voor zich uitstarend.

Hij kwam uit de breede en hooge poort rijden, die zich bevond in den muur, welke de ruime binnenplaats omsloot, die zich naast het hotel bevond, en waaraan zoowel de stallen als de rijtuigremises en de auto-garage grensden.

En als gewoonlijk volgde de kleine hofstoet hem op den voet.

Maar ditmaal bleef de bedelaar niet zitten.

Hij stond op, kwam wankelend een paar passen naar voren en wierp zich toen, met het hoofd ter aarde, voor den machtigen heerscher in het stof van den weg, zoodat de prachtige schimmel een oogenblik verschrikt op de achterbeenen ging staan.

De Maharaja fronste toornig de wenkbrauwen, en reeds kwam een zijner kamerheeren ijverig toeschieten, toen de bedelaar zich in knielende houding oprichtte, zijn bruine armen

naar den Maharaja uitstrecte, en haastig eenige woorden uitstiet, die grooten indruk op den Maharaja schenen te maken.

Hij wenkte den kamerheer om terug te keeren, klopte den schimmel op den prachtige hals en toen het dier tot rust was gekomen, boog hij zich over den nek van het paard en zeide op bevelenden toon:

— Wat zeide je zoeven, hond? Herhaal het!

— Ik weet waar zij is, heer — ik ken haar verblijfplaats — ik ken de verblijfplaats van haar dien gij zoekt.

De oogen van Ram Kazilbash begonnen te fonkelen en hij beheerschte zich slechts met moeite, toen hij tusschen de tanden mompelde:

— Kan het waar zijn? Zijn de Goden mij gunstig? Zal ik mijn wraak kunnen botvieren?

Hij scheen even na te denken, wierp den bedelaar, die in nederige houding vlak voor de fijne, slanke beenen van het paard geknield ter aarde lag, een doorborenden blik toe en hernam toen op bevelenden toon:

— Sta op, slaaf! Deel mij mede wat je weet!

— Vergeef het uw dienaar, die niet waard is, de riemen van uw schoenen vast te binden, heer, dat ik slechts luttel weet! Ik zag haar — ik herkende haar — zij was het, de vrouw, die eens uw hart heeft bezeten en die u zoo laaghartig bedrogen heeft! Ik sloop haar na — en ik zag waar zij binnenging!

De Maharaja had, terwijl hij naar deze woorden luisterde, met een tijgerachtig gebaar het gouden gevest van zijn sabel gestreeld, terwijl er een boosaardige glimlach om zijn baardige lippen speelde en zijn donkere oogen onheilspellend schitterden.

Hij bedacht zich nog even en zeide toen op zachten toon:

— Je zult mij er heen brengen! Thans niet — als de duisternis gevallen is! Maar let wel op mijn woorden, hond — wanneer je je bedrogen mocht hebben, wanneer je het gewaagd mocht hebben, mij, den heerscher, nutteloos te veront-rusten — dan zal je straf vreeselijk zijn! Deze stad is wel is waar de mijne niet — maar mijn macht reikt ver, nietige aardwurm! Wanneer zij het dus niet is — bereid je dan voor op den dood!

— Zij is het, heer — zij is het! herhaalde de bedelaar ijverig, zich krommend als een hond die geslagen wordt. Gij zult tevreden over uw dienaar zijn — gij zult hem beloonen en niet straffen!

— Een beurs met 1000 ropijen zal je belooning zijn, wanneer je goed gezien hebt! Zorg dat je vanavond om acht uur op deze zelfde plek bent — je zult mij en mijn mannen naar

dat huis brengen! Zeg mij nog dit — is zij daar alleen?

— Geheel alleen, heer! Een oude vrouw woont in dit huis — zij meent er volkomen veilig te zijn!

— Het is goed! zeide de Maharaja kortaf en hij wenkte den bedelaar om op te staan en ter zijde te gaan.

En nauwelijks had de man tijd zich te beveiligen voor den steigerenden schimmel.

De stoet trok voorbij en de bedelaar nam zijn oude plaats bij het hotel weder in en het duurde niet lang of hij was weer tot zijn vroegere bewegingloosheid vervallen.

Snel verstreken de uren en de duisternis viel.

Om zes uur had de bedelaar eindelijk zijn post verlaten en was weggestrompeld, leunend op zijn dikken, knoestigen stok.

Maar reeds om half acht was hij weder op zijn post en staarde in de duisternis, wachtend op de komst van den man, wien hij een zoo kostbaar geheim verraden had.

Hij scheen de minuten te tellen, maar juist om acht uur ging de poort van de binnenplaats open en de Maharaja trad naar buiten, gevolgd door vier soldaten.

Hij had zijn witten mantel verwisseld voor een minder opzichtig kleedingstuk en ook zijn tulband had een donkere kleur.

Het was duidelijk dat hij niet wilde worden opgemerkt bij een onderneming, die hij geheel alleen tot een goed einde wilde brengen en waarin hij tot geen prijs de Engelsche politie wilde mengen — hij wist immers maar al te goed, dat deze de beklagenswaardige Sherah aan zijn macht zou onttrekken, als zij uit haar mond vernam, wat er in de torenkamer van zijn paleis geschied was.

In zijn gordel stak een prachtig bewerkte dolk.

De soldaten, met den kapitein aan het hoofd, waren eveneens met dolken en daarenboven met kromme sabels gewapend, — maar in de zakken van hun wijde mantels hielden zij de revolvers verborgen.

Het was volkomen duister, toen de Maharaja op den bedelaar toetrad, die dadelijk was opgesprongen en vol kruipende onderdanigheid naderbij kwam en hem op zacht fluisterenden toon toebeet:

— Plaats je temidden van mijn soldaten en wijs hun den weg! En gedenk mijn woorden van zoeven — wanneer je je vergist mocht hebben, dan sterf je!

— Ik zal leven, heer! zeide de bedelaar en zijn oogen glinsterden van hebzucht tusschen de nauwe spleten van zijn gezwollen oogleden.

Hij plaatste zich te midden van de vier soldaten, die in gelederen van twee voortschreden, en de Maharaja volgde op eenigen afstand.

De kleine stoet verliet zeer spoedig de hoofdstraat, en bereikte na ongeveer een kwartier te hebben geloopt de Indische wijk.

Het verschil was wel zeer groot!

Daar geasphalteerde straten, elektrische verlichting, fraaie winkels, wit gepleisterde steenen huizen — hier wegen van gestampte aarde, kleine houten huizen, spaarzame verlichting.

De bedelaar scheen zeker van zijn zaak te zijn, want hij aarzelde geen oogenblik bij het kiezen van zijn weg.

Leunend op zijn stok, nu en dan hoestend en voor zich op den grond spuwend, wees hij den soldaten den weg.

De kleine huizen werden hoe langer hoe zeldzamer en eindelijk had men de grens van de stad bereikt.

Toen stond de bedelaar stil en zeide op heesch fluisterenden toon:

— Daarginds is het — terzijde van dien dwarsweg — dat kleine huis — niet veel beter dan een hut!

De Maharaja was naderbij gekomen, het geelaat half verborgen door zijn donkeren mantel en vroeg nu op zachten toon:

— Geloof je dat wij haar zullen kunnen overvallen?

— Zij heeft niemand dan de oude vrouw om op haar te passen, heer! antwoordde de bedelaar. De hut bevat slechts een enkele kamer en een kleine keuken. De deur is wrak — maar gij zult geen geweld behoeven te gebruiken, als gij slechts aanklopt en op zachten toon zegt: Een boodschapper van den Grooten Onbekende!

— Wat beteekenen die woorden?

— Dat is mij niet bekend, heer! Ik vernam ze bij toeval — ik ben sluwër dan menigeen denkt — ik had mij bij de hut verborgen!

De oogen van den Maharaja fonkelden in de duisternis, toen hij zijn dolk met vaste hand omvatte, en beval:

— Op weg dan! Zij zal weder in mijn macht

komen — en ditmaal zal mijn wraak volkomen zijn, dat zweer ik!

De kleine stoet ging verder, in de schaduw van de hooge palmen, die den weg omzoomden.

Spoedig hadden zij den dwarsweg bereikt.

De hut lag tamelijk afgezonderd en in ieder geval zou het onmogelijk zijn, zelfs in de dichtstbij gelegen huizen iets te vernemen van wat daar stond te gebeuren.

Ram Kazilbash was op de teenen naderbij geslopen en stond nu voor de lage deur van de hut.

De soldaten volgden hem op den voet.

Hij klopte aan en luisterde.

Daarbinnen werden schuifelende voetstappen hoorbaar, die langzaam naderden.

Toen werd het weer stil.

— Een boodschapper van den Grooten Onbekende! zeide de Maharaja op gedempten toon. Doe open.

De deur werd voorzichtig op een kier geopend en in de flauw verlichte gang werd de gedaante zichtbaar van een oude, Inlandsche vrouw, die den bezoeker wantrouwend scheen aan te staren.

Maar reeds had de Maharaja de deur verder opengedruwd en was, na den soldaten een kort bevel te hebben gegeven, binnengetreden.

Om den bedelaar scheen hij zich niet meer te bekommeren.

Deze bleef alleen achter.

Hij richtte zich zoo hoog mogelijk op, zoodat hij wel een voet scheen te groeien en liep eensklaps om het kleine huis heen met een snelheid welke men van zulk een oud man zeker niet zou hebben verwacht.

Hij bereikte de achterzijde van de hut, waar zich een klein venster bevond, dat op een kier geopend was.

Hij duwde het verder open en wipte met katachtige lenigheid naar binnen.

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk daarbinnen het gedempte geluid van een korte maar hevige worsteling....

HOOFDSTUK VI.

DE CONFRONTATIE.

Omstreeks elf uur in den avond keerde Ram Kazilbash naar zijn hotel terug.

Hij was alleen.

De Maharaja liet dadelijk den gérant van het hotel bij zich ontbieden en deelde hem mede, dat het zijn voornemen was, nog dienzelfden avond het grootste gedeelte van zijn gevolg terug te zenden naar zijne residentie, daar zijne aanwezigheid in Nepalgang waarschijnlijk langer zou duren, dan waarop hij eerst gerekend had en hij met een kleiner gevolg volstaan kon.

De gérant keek wel eenigszins verbaasd op, daar hij de prachtlievendheid van den Maharaja kende, maar hij waagde het niet, een aanmerking te maken en verwijderde zich buigend.

Nog dienzelfden avond beval Ram Kazilbash aan alle leden van zijn gevolg, naar Sonaripur terug te keeren — hij wenschte alleen te blijven.

De eerste kamerheer waagde wel eenige tegenwerpingen en sprak over de gevaren waaraan de heerscher wellicht zou blootstaan, maar de Maharaja sloot hem met een paar korte, bevelende woorden den mond en het gevolg maakte zich dus gereed om vroeg in den morgen van den volgenden dag weder naar het paleis te Sonaripur terug te keeren.

De heerscher zou slechts een enkelen dienaar behouden, zoo verklaarde hij.

Toen echter de eerste kamerheer den volgenden morgen appèl hield, bleek het hem, dat er vier soldaten van de lijfwacht ontbraken en bij navraag in het hotel, waar zij waren ondergebracht, bleek het hem, dat zij daar den avond tevoren omstreeks half acht waren vertrokken en sedert dat oogenblik niet waren teruggekeerd.

Toen de kamerheer dit verwonderlijke nieuws, trillend van angst, aan zijn strengen meester ging mededeelen, keek deze hem slechts even met half dicht geknepen oogen en gefronste wenkbrauwen aan en zeide toen koeltjes:

— Gij kunt gaan, Djar Belim — ik weet, waar mijn soldaten zich bevinden, laat u dat tot geruststelling zijn!

De kamerheer ging, zeer verheugd, dat zijn zware gang naar den strengen heerscher op die snelle en pijnlooze wijze was afgeloopen.

Om negen uur was er geen enkel lid van het gevolg van den heerscher meer te Nepalgang aanwezig — allen waren met den trein teruggekeerd naar de stad die zich het dichtst be-

vond bij de residentie van Ram Kazilbash, zooals deze het bevolen had.

En om half tien begaf de Maharaja zich te paard, prachtiger dan ooit gekleed en op eenigen afstand gevolgd door een krachtig gebouwen dienaar, dien nog niemand in zijn hotel gezien had, naar het gerechtsgebouw.

Een Inlandsche agent kwam toesnellen om het paard vast te houden, maar de dienaar, een gitzwarte Ethiopiër, duwde hem zwijgend ter zijde en nam hem de teugels van den prachtigen schimmel weder af.

De Maharaja had reeds zijn schreden naar de vestibule van het gebouw gericht en dadelijk trad hem een secretaris van den commissaris van politie tegemoet, die hem vroeg wat hij wenschte.

— Ik verlang den commissaris te spreken, zeide Ram Kazilbash kortaf. Ik wensch geconfronteerd te worden met den gevangene — wellicht bezit ik een middel, hem aan het spreken te brengen en hem tot een bekentenis te dwingen!

— Treedt binnen, Radjah! noodigde de secretaris hem uit en hij vergezelde den hoogen heer naar een wachtkamer.

— Men haaste zich! zeide de Maharaja op hooghartigen toon.

De secretaris verliet buigend het vertrek en sloot de deur, maar op de gang gekomen, keek hij spottend naar de gesloten deur en mompelde tusschen de tanden:

— Men haaste zich! Welzeker! Goede vriend — als ik te Bombay iets te zeggen had, dan zouden wij, Engelschen, ons haasten, je eens aan je verstand te brengen, dat wij nog altijd de baas zijn in Indië — met behulp van een half dozijn regimenten en een paar honderd mitrailleurs! Men haaste zich! Ik vlieg op uwe bevelen, grootmachtig heer!

En op zijn gemak, zonder zich in het minst te reppen, begaf de secretaris zich naar het vertrek, waar de commissaris een uur geleden was binnengetreden, met een zwaar hoofd en in een humeur, dat het geheele politiepersoneel deed beven — behalve de secretaris, die een dikke huid had.

Horseman keek op en vroeg knorrig:

— Wat is er, Green? Waarom lach je als een idioot?

— Ik lach volstrekt niet, mijnheer! antwoordde de secretaris ijverig. En ik het deed, dan deed ik het onwillekeurig! Daar is de Maharaja

van Dacca, die u wenscht te spreken, in verband met den diefstal in zijn paleis natuurlijk! Hij wenscht geconfronteerd te worden met den gevangene, naar hij zegt!

De commissaris bromde iets voor zich heen en vroeg toen:

— Heeft hij dien geheelen troep weer meegebracht, waardoor hij zich heeft laten vergezellen? Ik ben niet voornemens om hier een tooneel uit een revue op te voeren!

— Hij is alleen, mijnheer!

— Des te beter! Verzoek hem dan maar binnen te komen!

De secretaris verliet het vertrek weder en opende eenige oogenblikken later de deur voor Ram Kazilbash, die, trotsch en hooghartig als steeds, het vertrek binnentrad.

De commissaris had zijn plaats achter zijn schrijftafel verlaten en was den hoogen bezoeker tegemoet getreden.

Hij bood hem een stoel aan en begon:

— Mijn secretaris deelt mij mede, dat gij met den gevangene geconfronteerd wenscht te worden, Radjah!

— Zoo is het! Ik lees in de bladen, dat de schurk blijft doorgaan, alles te ontkennen! Ik wil u niet verzwijgen, dat ik ongeduldig word, en ik zou wel eens willen zien, dat hij tegenover mij, zijn slachtoffer, bij zijn houding blijft volharden!

— Gij zult toch hoop ik geen geweld willen toepassen, Radjah? vroeg de commissaris verschrikt.

— Als het van mij afhing, zou ik den man laten martelen, totdat hij de waarheid bekend had! zeide de Maharaja schouderophalend. Gij Engelschen schijnt echter terug te schrikken voor dergelijke middelen en ik moet mij daar wel in schikken. Ik zal geen geweld gebruiken, maar toch zal ik dien man wel weten te dwingen, een bekentenis af te leggen! Het spreekt vanzelf dat gij mij kunt vergezellen, daar gij immers de instructie leidt.

— Maar gelooft gij dan, Radjah, dat de gevangene zijn houding zal wijzigen? Gij zijt reeds bij hem gebracht — en de eerste maal hebt gij hem niet eens zelf herkend, dat weet gij immers wel?

— Ik heb hem niet herkend, omdat hij zich vermomd had! riep de Maharaja ongeduldig uit. Maar zelfs het kleinste kind moet begrijpen, dat hij en niemand anders de dief kan zijn geweest. Ik wil hem dat persoonlijk zeggen — het lust mij niet om nog langer in deze stad te blijven! Wanneer denkt gij den man voor u te doen verschijnen? Wanneer kan de zaak nu eigenlijk een aanvang nemen?

— Niet eerder dan wanneer de verdachte in staat is, hierheen te worden vervoerd, Radjah! antwoordde Horseman. Ik denk dat dit over een paar dagen het geval zal zijn. En wij rekenen er op, dat gij alsdan als hoofdgetuige zult optreden. Maar thans reeds moet ik u wel zeggen, dat wij met groote bezwaren te kampen zullen hebben, nu gijzelf verklaard hebt, in den jongen man den dader niet te hebben herkend. Daarin staat gij trouwens niet alleen — ook de vier andere getuigen zeggen dat zij hem niet herkend hebben!

De Maharaja maakte een driftig gebaar en riep uit:

— Als hij de dader niet zelf is, dan moet hij in ieder geval de medeplichtige zijn en gij moet er hem toe brengen, hun verblijfplaats te verraden, die hem wel bekend zal zijn!

De commissaris zuchtte en verwenschte den dief, zijn medeplichtigen en ook den Maharaja uit den grond van zijn hart.

Hij had zijn uniformpet gegrepen en zeide nu tot den hoogen bezoeker:

— Wij zullen gaan, Radjah — ofschoon ik u eerlijk moet bekennen, dat ik van dezen stap zeer weinig resultaat verwacht. De verdachte zal bij zijn spottende ontkenningen blijven volharden!

— Wij zullen wel zien! hernam Ram Kazilbash kortaf.

De commissaris had op een electrischen knop gedrukt en gaf den binnentredenden agent op zachten toon eenige bevelen.

Er verstreken eenige minuten en toen kondigde een luid getoeter de komst aan van de auto van den commissaris.

Hij verliet met den Maharaja het vertrek en beiden stapten op den fraaie wagen toe, die door een Inlander werd bestuurd.

Voor de deur van het gerechtsgebouw stond nog altijd de dienaar van den Maharaja, die den prachtige schimmel van zijn meester bij den teugel vasthield.

— Ga het dier stallen en vergezel mij! beval de Maharaja hem op korten toon.

De neger bracht het fraaie rijdier naar den stal, die naast het gebouw gelegen was, en nam vervolgens naast den chauffeur plaats.

De commissaris van politie had met ongeduld gewacht op den terugkeer van den bediende, zeer weinig gesticht over de eigengerechtigheid, waarmede deze Indische heerscher optrad.

Gedurende den rit werden ternauwernood eenige woorden gewisseld.

De auto stónd stil voor het gevangenisgebouw, en de heeren stapten uit.

De Maharaja wendde zich tot den neger, en

beval kortaf:

— Volg mij!

De drie mannen traden het gebouw binnen.

Er moesten eenige korte formaliteiten vervuld worden, en toen konden zij zich begeven naar de ziekenzaal, vergezeld door een der cipiers, daar de verdachte nog altijd op zijn ziekbed lag, ofschoon de wonde blijkbaar goed vooruit ging.

In de zaal bevonden zich drie ziekenoppassers, en aanstonds wendde de commissaris zich tot een hunner met de vraag:

— Hoe maakt No. 17 het thans?

De gevraagde wendde den blik naar den jongen man, die klaar wakker was, en den Maharaja met zijn groote blauwe oogen nieuwsgierig aankeek, en antwoordde toen:

— De wonde geneest voortreffelijk, en de zaak kan, wat dat betreft, morgen reeds een aanvang nemen. Hij is nog wat slap en zwak door het bloedverlies, maar hij kan zeer wel vervoerd worden.

De Maharaja had zich reeds tot den verdachte gewend, boog zich over hem heen, en zeide snel en op zachten toon eenige voor de overigen volkomen onbegrijpelijke woorden, die een zonderlinge uitdrukking brachten op het gelaat van den verdachte, welke echter dadelijk weder verdween.

— Mag ik weten wat gij den verdachte vraagt, Radjah? vroeg de commissaris, die naderbij was gekomen.

— Wat zou ik hem anders vragen mijnheer, dan of hij voornemens is, nog lang te blijven ontkennen? riep de Maharaja toornig uit.

— Wat dacht gij mijnheer — dat de Radjah met mij over het weer sprak, of over de vooruitzichten van den oogst? vroeg de verdachte spottend.

— En wat hebt gij geantwoord, No. 17? vroeg de commissaris, die de spotternij van den jongen man in den wind scheen te slaan.

— Ik heb hem geantwoord dat hij met molentjes liep mijnheer! antwoordde No. 17 onbeschaamd. Ik heb niets te bekennen, dat herhaal ik nu voor de dertigste maal! Ik wilde dat men mij met rust liet, en meer heb ik niet te zeggen! Ik zou wel eens willen zien, dat eenig rechter mij zou kunnen veroordeelen, alleen omdat ik tijdens een spoorwegongeluk de tasch van een ander in mijn doodsangst heb vastgegrepen!

— Gij weet zeer goed No. 17, dat het niet om de tasch, maar om den inhoud daarvan gaat! hernam de commissaris op strengen toon. Het goud en de juweelen behooren aan den Maharaja en ik gelast u dus, ik beveel, om nu eindelijk die dwaze houding van hardnekkige ont-

kenning te laten varen, en liever eerlijk op te biechten hoe gij zoo plotseling aan al dat goud en die juweelen zijt gekomen!

Maar No. 17 koesterde nu eenmaal andere plannen. Hij lachte zachtjes voor zich heen, en zeide op vroolijken toon:

— Neem mij niet kwalijk commissaris — maar gij zijt een grappenmaker! Gij gaat wel een weinig al te ver. Gij wilt mij dingen doen bekennen, waaraan ik part noch deel heb! Ik zeg u dat gij mij onmogelijk zult kunnen veroordeelen op het feit alleen dat in mijn krampachtig dichtgeknepen hand de greep van een zwaar, met edelsteen en goud gevuld valies is gevonden!

— Kom kom — een treinconducteur heeft reeds verzekerd, het valies op uw knieën te hebben gezien, toen er van een spoorwegongeluk nog geen sprake was! hernam de commissaris ongeduldig.

— Wel, ik heb ook wel eens een kind op mijn schoot gehad, en het was toch het mijne niet! hernam No. 17 glimlachend.

— Gij wilt toch niet zeggen dat de man die het goud stal u dat valies zou hebben toevertrouwd? bulderde de Maharaja, buiten zichzelf van woede en drift. Gij zijt de dief, of gij zijt althans medeplichtige, en ik zou u aanraden, voor uw eigen bestwil, spoedig te bekennen, en deze onzinnige houding te laten varen, die u slechts nadeel kan berokkenen! Misschien zal uw straf zeer aanzienlijk verminderd worden, wanneer gij uw medeplichtige noemt.

— Zoudt gij dat denken, Radjah? vroeg no. 17 meesmuilend. Ik ben van een andere meening! en nu wilde ik wel dat men mij met rust liet — ik gevoel mij nog altijd zeer zwak en ik heb behoefte aan slaap!

De commissaris had den verdachte een woedenden blik toegeworpen, maar eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij trad op het ziekbed toe, keek den verdachte doordringend aan vroeg toen:

— Kent gij John Raffles?

No. 17 verschoot even — maar hij herstelde zich dadelijk weder en antwoordde, steeds met denzelfden glimlach om zijn lippen:

— Neen, ik heb niet het genoegen, dien heer onder mijn kennissen te tellen!

— Ei zoo! Nu, ook dat zullen wij wel zien! hernam de commissaris kortaf. Maar dat wil ik u wel zeggen — de bewijzen tegen u nemen met de minuut in kracht toe en wanneer de zaak voorkomt, zult gij tot uw nadeel ontwaren, dat gij nutteloos tijd verloren hebt, door zoo hardnekkig te blijven ontkennen!

No. 17 keek den commissaris even aan,

draaide zich toen met een ruk om, trok het dek over zich heen en zeide:

— Gij verveelt mij!

De Maharaja was al dien tijd naast het bed blijven staan ten prooi aan een woede, die hij slechts met de grootste moeite scheen te kunnen beteugelen.

Hij streek met zijn bruine, beringde hand herhaaldelijk over zijn langen, gitzwarten baard en wendde zich toen tot den verdachte met de vraag:

— Zeg ons slechts, wat ik u zal moeten betalen om uit uw mond te vernemen waar zich uw medeplichtigen bevinden! Ik hecht er zeer veel aan, dat die eveneens terecht zullen staan — en gij weet zelf wel waarom!

No. 17 tilde nog even het hoofd op, maar het was alleen om te zeggen:

— Ik heb zooeven verklaard dat gij mij verveeldet en dat had evengoed betrekking op u, Radjah!

En hij verdween weer onder de dekens.

De Maharaja scheen nog iets te willen zeggen, maar de woede maakte het hem blijkbaar onmogelijk.

Hij balde slechts de vuisten, siste iets onverstaanbaars tusschen de tanden, wenkte den negerbediende en stormde letterlijk het groote vertrek uit, terwijl de neger hem met groote stappen volgde.

— De duivel hale hem en zijn juweelen! bromde Horseman, terwijl hij den vertoornden Oosterling volgde.

Hij haalde hem in bij de zware, met drie reusachtige grendels en sloten verzekerde poortdeur en zeide met nauwelijks verholten spot:

— Gij ziet het wel, Radjah, dat het ook u niet gelukt is, den verdachte tot andere gedachten te brengen! Ik hoop nu nog slechts op het eerste verhoor, dat in mijn bureau zal plaats hebben.

— En wat denkt gij te doen, als die man voortgaat met te ontkennen? Zult gij hem dan soms in vrijheid stellen? vroeg Ram Kazilbash, terwijl hij den commissaris doorborend aankeek.

— In geen geval, Radjah! antwoordde Horseman. Al ontkent hij — de bewijzen zijn deugdelijk genoeg en het is klaar, dat hij althans een van de daders moet zijn geweest!

— En mag ik weten, mijnheer, of de politie nog altijd de hoop koestert, dat zij de andere

medeplichtigen in handen zal kunnen krijgen? vroeg de Maharaja sarcastisch, terwijl hij opnieuw aan zijn zwarten baard plukte.

— De politie doet wat zij kan, Radjah, antwoordde Horseman kortaf en in zijn ijdelheid van schrandere politiebeambte gekrenkt. Wij hebben echter te doen met een uiterst sluw misdadiger, dat blijkt hoe langer hoe meer. Ik geef u echter de verzekering, dat er met den grootsten ijver naar de twee mannen gezocht wordt, die in gezelschap van No. 17 zijn gezien — en die men helaas heeft laten ontkomen, in plaats van hen aanstonds te arresteren, toen een hunner bij den uitgang van het station naar den toestand van den verdachte informeerde.

— En — de vrouw? Zoekt men ook niet naar de vrouw?

De commissaris scheen een oogenblik te aarzelen en gaf toen ten antwoord:

— Ik voor mij geloof niet dat de vrouw iets met de zaak uitstaande heeft! Intusschen zoekt men ook naar haar, want zij kan misschien kostbare inlichtingen geven. Wij plaatsten reeds eenige dagen geleden een advertentie in de meeste bladen, waarin zij werd opgeroepen om voor mij te verschijnen, — zij is echter niet komen opdagen!

— Heeft men er eenig vermoeden van wie die vrouw kan zijn?

— Niet in het minst! luidde het antwoord.

— Zal ik worden opgeroepen om te getuigen in de zaak, wanneer die behandeld wordt?

— Ja, Radjah!

— Dat men zich dan haaste, want ik herhaal het u — ik wensch spoedig naar mijn residentie terug te keeren — maar ik wil dat men mij eerst voldoening zal verschaffen — grondige voldoening!

De zware poortdeuren draaiden op hun hengsels en de drie mannen stonden weder op straat.

De commissaris nam met eenige haastige woorden afscheid, nadat de Radjah zijn aanbod had afgeslagen, om hem met zijn auto weder naar het hotel van den hoogen heer terug te brengen.

Ram Kazilbash keek de verdwijnende auto eenige oogenblikken na, wendde zich toen tot den reusachtigen neger, die al zijn witte tanden liet zien in een breeden grijnslach en zei in het zuiverste Engelsch dat men zich kan denken:

— Een braaf man, James — een werkelijk goed man en een brave ezal!

HOOFDSTUK VII.

EEN VERHOOR MET EEN ONVERWACHT EINDE.

Het verhoor van den verdachte en de confrontatie met de voornaamste getuigen was bepaald op twee dagen nadat de Maharaja van Dacca zijn vruchteloze poging had ondernomen, om no. 17 tot andere gedachten te brengen.

Het zou, naar gewoonte, worden afgenomen in het particuliere bureau van den commissaris van politie, hetwelk in het gerechtsgebouw was gelegen gelijkvloers.

De gevangenen werden dan steeds overgebracht in een politieauto, een voertuig uit staalplaten, dat stevig gesloten kon worden en waaruit een ontsnapping zoo goed als onmogelijk was.

Vlak naast het gerechtsgebouw was het politiebureau gelegen en in de kleine zittingzaal waren altijd een viertal agenten aanwezig.

Publiek werd bij deze verhooren nimmer toegelaten evenmin als dat in ons land het geval is.

Pas wanneer de zaak in openbare behandeling werd genomen, zou de verdachte in het Paleis van Justitie moeten terechtstaan en bij deze zittingen werd het publiek toegelaten.

Naast het bureau van den commissaris, maar daarvan gescheiden door een breede gang, bevond zich de getuigenkamer.

Het groote vertrek, waar de verhooren werden afgenomen, werd verlicht door drie vrij groote ramen, van stevige tralies voorzien.

Bij de deur stonden steeds twee politie-agenten.

Het schrijfbureau van den commissaris stond op een kleine verhooging en ongeveer een meter daarvoor was een soort hekje in den vloer bevestigd, waarachter een ruw houten bank stond, bestemd voor de verdachten.

Twee dergelijke banken, maar veel grooter en schuin voor het schrijfbureau geplaatst, waren bestemd voor de getuigen, want in Engelsch-Indië bestaat de gewoonte, reeds bij het eerste verhoor der beklagden, ook de voornaamste getuigen te dagvaarden.

Men had reeds aanstonds na de eerste ondervraging twee van de vier getuigen, namelijk de soldaten, die de aanranders niets eens hadden kunnen waarnemen, dadelijk weder naar Sonaripur laten terugkeeren, daar hun getuigenis volstrekt geen waarde had.

Zoo bleven dus alleen de Maharaja en de beide soldaten over, die de ronde hadden gedaan en de twee gewaande schildwachten voor de deur in het paleis hadden aangetroffen.

In die weinige dagen was de belangstelling voor deze zaak, vooral onder de Europeanen, ten zeerste toegenomen.

Want op de een of andere wijze was het uitgelekt, dat John Raffles, de Groote Onbekende, onmiddellijk of zijdelings bij de zaak betrokken moest zijn geweest.

Men besprak het geval op de officierenclub, in de koffieuizen en in den schouwburg en beschouwde het algemeen als een zeer welkome afwisseling in den dagelijkschen sleur van deze groote provinciestad.

Maar eigenlijk gezegd geloofde niemand oprecht, dat de befaamde Londensche Avonturier iets met de aangelegenheid uitstaande had.

Hoe dit ook zij, en wie de medeplichtigen van den verdachte dan ook geweest mochten zijn — zij leken wel door den grond te zijn gezonken, en hun spoor volkomen te hebben uitgewischt, want alle nasporingen van de politie waren en bleven vruchteloos.

Men had de bekwaamste detectives uit Bombay laten komen — men legde hun de zaak haarfijn uit — zij togen vol ijver aan den arbeid, en zij moesten reeds na enige uren tot de erkenning komen dat zij evengoed weder naar hun standplaats konden terugkeeren, daar zij hun tijd hier verbeuzelden.

Zij hadden niet het minste aanknoopingspunt — niets dan een vage persoonsbeschrijving, die verre van nauwkeurig was, daar eigenlijk niemand den geheimzinnigen dief aandachtig had kunnen beschouwen — zij tastten als het ware in het duister.

Het verhoor was bepaald op tien uur in den morgen, en alles was in gereedheid gebracht.

Op een kleine tafel, terzijde van het schrijfbureau, waren de stukken van overtuiging gedeponeerd — het gehavende valies en eenige fraai bewerkte gouden sieraden, die behoord hadden tot den buit.

Dat was alles — en de commissaris had met een zucht moeten bekennen, dat het niet zeer veel was!

Hij had zelf reeds achter zijn bureau plaats genomen, en aan den zijkant van het groote bureau zat zijn schrijver, met een groot vel papier voor zich, en gereed om de vragen en antwoorden te noteeren.

Bij de deur hadden de twee politieagenten post gevat, en verder waren er geen personen meer in het groote vertrek aanwezig.

Juist om tien uur liet men de getuigen binnenkomen.

Ram Kazilbash kwam het eerste binnen, en schreed statig naar de hem aangewezen plaats.

Hij scheen in het geheel geen notitie te nemen van den commissaris van politie, die hem met een hoffelijke buiging begroet had, en in gedachten verzonken te zijn.

Na hem kwamen de beide soldaten van de lijfwacht binnen, die achter hem plaats namen, en dadelijk hun armen over elkaar kruisten, en daar zaten als standbeelden, even onbewegelijk en voorloopig even stom.

Een oogenblik bleef het stil, en toen klonk de stem van Horseman:

— Breng den beklagde binnen!

De deur ging open, en twee Indische agenten van politie brachten No. 17 binnen, voerden hem naar de kleine beklagdenbank, en namen achter hem plaats, de hand op het gevest van hun kromme sabels.

De verdachte was geboeid, maar dit feit scheen hem in het minst niet te hinderen, en ook volstrekt geen ongunstigen invloed uit te oefenen op zijn opgewekt humeur.

Hij keek vroolijk rond, vestigde zijn blikken eenige oogenblikken op het gebruijnde gelaat van den Maharaja, knikte den commissaris vriendelijk toe, en wachtte toen geduldig op de dingen die komen zouden.

Horseman bladerde zenuwachtig in zijn dossier, dat waarlijk mager genoeg was, zette zijn lorgnet op en weder af, kuchte, wierp een schuwen blik op den Maharaja, en wendde zich toen tot den beklagde met de vraag:

— Je naam, beklagde?

— Maar ik heb u toch al gezegd mijnheer, dat ik mijn naam niet wensch te noemen! antwoordde No. 17 op klagenden toon. Ik vind het dan ook indiscreet van u, om zoo aan te dringen! Wat kan het u schelen om mij Brown te noemen, zooals ik u heb voorgesteld?

— Je blijft dus volharden bij je weigering, om mij je naam op te geven? hernam de commissaris kwaad. Het zal je weinig baten vriendelijk — wij zullen dien naam ten slotte toch wel weten te ontdekken!

— Des te beter mijnheer, des te beter! riep de beklagde uit. Ik hoop dat gij hem ontdekt — dat moet een groote voldoening voor u zijn!

— Waar en wanneer ben je geboren, beklagde?

— Mijn wiegje stond aan den oever van de Theems, mijnheer — maar op welke plek, dat is mij helaas ontgaan! En om den datum van mijn geboorte heb ik mij nooit bekommerd! Een gulden spreekwoord zegt immers, dat men zoo

oud is als men zich gevoelt! Soms, gelukkig niet vaak, komt het voor dat ik mij gevoel als een tachtigjarige grijsaard — dan weder, en gelukkig zeer dikwijls, waan ik mij nog op den schoot van mijn kindermeisje, en speur ik de behoefte aan een goed gevulde zuigflesch!

— Houd op met die dwaasheid, beklagde, want het zou je kunnen berouwen! barstte de commissaris woedend uit. Schrijf op, Green — de beklagde weigert zijn naam, zijn geboorteplaats en den datum van zijn geboorte op te geven!

De pen van den schrijver kraste even over het papier en toen klonk opnieuw de stem van den commissaris, die vroeg:

— Wat bracht u naar Indië?

— Ook op die vraag heb ik al antwoord gegeven, mijnheer! Zucht naar kennis, belangstelling in kunsten en wetenschappen en vooral in Indische cultuur!

— Kwaamt gij alleen hier?

— Neen, ik reisde in gezelschap van twee vrienden!

— Aha! riep de commissaris zegevierend uit. Dat is althans een bekentenis! Je geeft dus toe dat de twee mannen in de coupé je medeplichtigen waren?

— Medeplichtig waaraan, mijnheer? vroeg no. 17 onnoozel.

— Houd mij niet voor den gek, man, of het zou je slecht vergaan! riep de commissaris uit. Medeplichtig aan den diefstal van de juweelen en het goud uit het paleis van den Maharaja, bedoel ik natuurlijk!

— Wel neen — dat kunt gij onmogelijk bedoelen, mijnheer! Ik heb immers volstrekt niet bekend dat ik den diefstal gepleegd heb?

— Dat ontkennen baat u immers niets! Herkent gij dat valies?

No. 17 wendde zijn blik naar het splinternieuwe, dure valies, in welks wand een groot gat gaapte en zeide toen met een meewarigen zucht:

— Ik herken het! Arm valies — wat is het vreeselijk gehavend!

— Hoe komt gij er aan?

— Ik kocht het in Sonaripur!

— Gij erkent dus dat het uw eigendom is?

— Niet geheel en al! Ik kocht het namelijk in opdracht van een mijner twee vrienden!

— Vindt gij het niet zeer zonderling, dat die vrienden u in den steek hebben gelaten, juist nu gij u in zulk een neteligen toestand bevindt?

— Zij hebben mij niet in den steek gelaten, mijnheer, antwoordde No. 17 vroolijk.

Er vertoonde zich een zenuwachtige trekking om de lippen van Horseman, toen hij langzaam

herhaalde:

— Niet in den steek gelaten? Gij gelooft dus dat zij hier zijn?

— Zij zijn zeker hier, mijnheer!

— In deze stad?

— Ja, in Nepalgang!

— Weet gij wel dat gij dat tot dusverre ontkend hebt?

— Daar zal ik dan mijn redenen voor gehad hebben — redenen die thans niet meer bestaan! antwoordde de beklagde schouderophalend.

— Kunt en wilt gij mij de namen van uw vrienden noemen?

— Ik wil u gaarne den naam van een hunner noemen, antwoordde No. 17 met een beminlijken glimlach. Hij heet John Raffles!

De commissaris werd grasgroen — en toen dacht hij niet anders, of hij moest verkeerd hebben verstaan.

Hij keek den verdachte argwanend aan en hernam:

— Gij zegt dat uw vriend John Raffles heet?

— Zoo is zijn naam, zooals die bekend is bij de Engelsche politie, meer in het bijzonder bij Scotland Yard!

— En — gij zegt dat hij hier in de stad is?

— Ja!

— Gij kent zijn tegenwoordige verblijfplaats?

— Zeer goed!

— Waar vertoeft hij dan op het oogenblik?

— Hij is hier in het gerechtsgebouw — hij is hier in het vertrek!

De commissaris van politie liet zich met zulk een ruk achterover in zijn stoel vallen, dat zijn lorgnet van zijn neus vloog en op hetzelfde oogenblik stond de Maharaja van Dacca op, trad op het schrijfbureau toe en zeide op den beminlijksten toon van de wereld:

— Mijn vriend heeft gelijk, mijnheer — John Raffles is hier in de zaal. Hij staat voor u!

Horseman keek den Indiër eenige oogenblikken met uitpuilende oogen aan, niet in staat om zijn gedachten te verzamelen en volstrekt overrompeld door deze mededeeling.

Hij snakte letterlijk naar lucht, als een visch die op het droge ligt, opende en sloot zijn handen, als een drenkeling die naar een houvast grijpt en zijn stem sloeg een paar maal over, toen hij tenslotte tot de agenten aan de deur sprak:

— Neem dezen man — dezen man — onmiddellijk gevangen!

Denkelijk zouden de agenten althans wel een poging gedaan hebben, om dit bevel ten uitvoer te brengen, wanneer zij daarin niet verhinderd waren door het plotseling binnentreden van den reusachtigen neger, die zich voor de deur had geplaatst, om de terugkomst van zijn

meester af te wachten.

Hij had zeker alles verstaan wat daarbinnen gezegd was en trad nauwkeurig op dezelfde seconde binnen, waarop zijn aanwezigheid vereischt werd.

Hij sloot de deur haastig, greep de twee Inlanders, die juist naar voren wilden snellen in den nek, duwde hen zeer onzacht tegen elkaar, legde hen op den vloer, en hield hen daar neergedrukt, ofschoon zij woest met de voeten trapelden en vruchteloos poogden, naar hun sabels te grijpen.

De verdachte was opgestaan en had met een enkelen ruk zijn boeien stuk getrokken, die zoo goed als geheel doorgevild bleken te zijn.

Hij was in een wip bij de twee spartelende politieagenten en had hun vliegenvlug een prop in den mond gestopt en hen ruggelings met de armen aan elkander vastgebonden, zoodat zij niet in staat waren zich te bewegen.

— Vervloekt! Wat blijft gij daar zitten als steenen beelden! bulderde de commissaris tegen de twee agenten, die den beklagde hadden binnengebracht. Werpt u op hem! Slaat hem neer!

— Gij moet hen niet te hard vallen, mijnheer! merkte Raffles op — want hij was het inderdaad — terwijl hij kalm zijn revolver te voorschijn haalde en met het wapen speelde. Ik heb hen zooeven een kleine injectie toegediend met een middeltje van mijn eigen vinding, en zij zullen in de eerste uren geen vingerlid kunnen verroeren!

De commissaris keek hulpeloos naar de twee soldaten, die inderdaad roerloos op hun kleine bankjes zaten, de oogen wijd opgesperd, de handen op de knieën.

Toen wendde hij snel het hoofd naar de twee soldaten van den Maharaja en schreeuwde hun toe:

— Maak u dan toch van dien schurk meester! Voor den duivel — ik geloof waarachtig dat gij slaapt!

— Dat doen zij ook, mijnheer! antwoordde Raffles, die rustig tegen het bureau leunde, het eene been over het andere geslagen, alsof hij slechts toeschouwer was bij een belangwekkende vertooning, die hem echter overigens niet aanging, en iemand anders betrof.

— Zij... slapen! stotterde Horseman, buiten zich zelf.

— Inderdaad. Zij hebben een sigaret van mij opgestoken — en niet alle sigaretten zijn goed, zooals gij ook wel zult weten! En laten wij nu den toestand eens recapituleeren, als gij het goed vindt! Hier sta ik — welbewapend met een revolver van uitnemende hoedanigheid. Daar staat

mijn vriend, bevrijd van zijn boeien en daar staat ten slotte mijn brave helper — die in werkelijkheid een weinig minder neger is, dan hij zich thans voordoet! Ten andere hebt gij geen wapens onder uw bereik en het spijt mij te moeten zeggen, dat mijnheer uw secretaris geheel en al buiten westen schijnt te zijn, niet in staat, u hulp te kunnen bieden. De partijen zijn dus wel ongelijk — en niet in uw voordeel! Er blijft mij nu niets anders meer over dan afscheid van u te nemen en deze kleine gouden voorwerpen hij wijze van gedachtenis mede te nemen!

Met deze woorden liet Raffles de kostbare „stukken van overtuiging” met een snelle beweging in den wijden zak glijden van zijn overkleed.

Daarop trad hij tot vlak voor den commissaris, die meer dood dan levend was en zeide op vriendelijken toon:

— Zoudt gij zoo goed willen zijn, uw mond eens te openen?

Zonder zich goed bewust te zijn van hetgeen hij deed, gehoorzaamend aan een wil die sterker was dan de zijne, sperde Horseman zijn mond zoover open als hij slechts kon, als iemand die bij den geneesheer onderzoek laat doen naar zijn keel.

Bliksemsnel stopte Raffles een doek in het wijd geopend gat en zeide, altijd op denzelfden hoffelijken toon:

— Dank u! Nu kunt u hem wel weer sluiten.

Hij zeide op zachten toon een paar woorden tot Henderson, die op zulk een voortreffelijke wijze de rol van negerslaaf had vertolkt en deze trad dadelijk op Horseman toe en bond hem de armen op den rug.

Het zelfde lot onderging de secretaris, die rilde als een juffershondje en op het punt scheen te staan, een flauwte te krijgen, zoo had het voorval hem aangegrepen.

Dit alles had ternauwernood een paar minuten geduurd en het speelde zich af, zoo snel en zonder eenige hapering, alsof de drie voornaamste acteurs in deze tragi-comedie hunne rollen lang van te voren hadden ingestudeerd en ze herhaaldelijk hadden gerepeteerd.

Wat no. 17 betreft — hij was niemand anders dan Charles Brand, de stoutmoedige metgezel van den Grooten Avonturier, die ook aan dit avontuur in Engelsch-Indië een levendig aandeel had genomen, — hij was naar de deur geslopen en had daar aandachtig geluisterd.

Toen hij zag dat de beide politiebeambten machteloos waren gemaakt, opende hij voorzichtig de deur, wierp een blik in de gang en wenkte haastig de beide anderen.

— De weg is veilig! fluisterde hij. Laten wij

spoedig maken dat wij wegekomen!

— Geen overhaasting, wat ik je bidden mag, Charles en gedraag je als iemand, die zoeven met vlag en wimpel is vrijgesproken! zeide Raffles op zachten toon. De auto wacht op 20 passen hier vandaan — ik ben zeer benieuwd of je den chauffeur zult herkennen! En nu voorwaarts!

Raffles had de hand in den zak gestoken, haalde er een sportpet uit en drukte die Brand op het hoofd.

Hij opende de deur en het volgende oogenblik stonden de drie mannen in de breede gang van het Gerechtsgebouw.

Wel liep er een agent met de handen op den rug heen en weder in de breede deuropening en de portier stond in zijn loge, maar daarom konden zij zich niet bekommeren.

Zonder zich te overhaasten, maar toch tamelijk vlug, schreden zij door de gang en gingen op de voordeur toe.

De agent van politie keek wel eenigszins verbaasd, toen hij den voornaamsten getuige in het proces reeds nu het gebouw zag verlaten, maar hij lette niet aanstonds op den man met de reis-pet, dien hij ook niet dadelijk kon herkennen, daar het de eerste keer was, dat de arrestant op het bureau van den commissaris werd gehoord en een seconde later stonden de drie mannen op straat.

Op twintig pas afstand stond een groote en blijkbaar zeer snelle auto.

Achter het stuurwiel zat een tenger gebouwd chauffeur in een witte uniform en Charles Brand had moeite een kreet van verbazing te onderdrukken, toen hij het fijne, klassiek gevormde gelaat met de groote zwarte oogen herkende — het was Sherah, de voormalige lievelingsvrouw van den Maharaja.

Raffles liet hem echter geen tijd om aan zijn verbazing lucht te geven, maar rukte vlug het portier open, duwde hem naar binnen en stapte zelf in.

De zoogenaamde negerslaaf had naast Sherah plaats genomen, die haar instructies reeds scheen te hebben ontvangen, want zij bracht dadelijk de auto in beweging, die snel wegreed.

Op hetzelfde oogenblik, dat het voertuig pijlsnel voorbij het gerechtsgebouw reed, klonk uit de vestibule een geweldig geschreeuw.

En de auto was nog geen dertig meter verder, of daar kwam, blootshoofds en met alle kenteekenen van dolle woede en drift een man aanrennen, dien zij maar al te goed herkenden — het was Ram Kazilbash!

De Indiër lette echter volstrekt niet op de auto, maar stormde regelrecht het gerechts-

gebouw binnen — en liep daar in de armen van den zwaargebouwden portier, een hercules in zijn soort, die goed vasthield wat hij eenmaal had en bulderde:

— Durf jij nog terugkomen, jij bedreiger? Neen, spartel niet tegen, kerel, want het zou je berouwen! Komt vlug hier, mannen — sluit dien schurk in de boeien!

Een paar zeer verschrikte politieagenten kwamen aanloopen en van een der trappen, die naar de hooger gelegen verdiepingen voerde, kwam een rechercheur stormen, die was afgekomen op het luid misbaar, door den commissaris van politie veroorzaakt, die zich had weten te bevrijden van den doek, hem door Raffles in den mond gestopt.

De man begreep volstrekt niet wat er geschied kon zijn, maar toen hij den half razenden Indiër met den portier zag worstelen, trok hij uit instinct partij voor het in gevaar verkeerende gezag en het volgende oogenblik waren de polsen van Ram Kazilbash in de boeien gesloten en werd hij, met het schuim op de lippen en woest rollende oogen naar dezelfde zittingszaal gebracht, die zoeven de wonderbaarlijke bevrijding en ontsnapping van Charles Brand had aanschouwd.

Het vertrek was gevuld met een dozijn politiebeambten, schrijvers en rechercheurs, die allen door elkaar schreeuwden en in hun midden stond Horseman, met verwilderd gelaat, het haar op den neus hangend, terwijl een der agenten doende was, zijn armen weder los te maken.

Zoodra de commissaris voelde dat hij voldoende macht over zijn stem had, om niet over zijn woorden te vallen, plaatste hij zich voor den vaalbleeken Maharaja en beet hem hoonend toe:

— Welzoo, mijnheer Raffles! Men heeft je dus kunnen achterhalen? Dan is je rijk van korten duur geweest! Wie van u heeft hem gevat, mannen? zoo wendde hij zich tot de agenten die om hem heen stonden.

— Ik, mijnheer! riep de portier trotsch uit. Hij liep mij regelrecht in de armen!

— Het is jammer dat je de anderen ook niet hebt kunnen grijpen! riep de commissaris woedend uit. Waar zijn ze gebleven?

— Dat weet ik niet, mijnheer! moest de portier bekennen. Deze sinjeur kwam van de straat en liep mij regelrecht in de armen!

— Van de straat? herhaalde een der rechercheurs verbluft. Hij kwam dus terug?

In de stilte die op deze vraag volgde, klonk de sissende stem van den Maharaja, die met moeite uitbracht:

— Ik ben niet teruggekomen — ik ben hier in het geheel niet geweest! Luister naar mij, dan....

— Zwijg, schurk! viel de commissaris hem met bulderende stem in de rede. Geen vijf minuten geleden stond je hier tegenover me! Je hebt de rol vervuld van den Maharaja — je hebt zijn uiterlijk op meesterlijke wijze nabootst — maar nu doorzie ik je — nu zie ik door de vermomming heen — ik herken je, John Raffles!

De Maharaja wierp den commissaris een verpletterenden blik toe en zeide toen, stotterend van drift:

— Ezels! Botteriken! Zijt gij dan met blindheid geslagen? Hier — ruk mij aan den baard, trek mij het hoofdhaar uit — overtuig u of zij echt zijn, mijn haren en mijn baard! Wrijf mij over het gelaat en zie of mijn huidskleur de mijne is! Vervloekte gekken, die u hebt laten bedotten! Maar wee u! Gij hebt u durven vergrijpen aan den Maharaja van Dacca — het uur zal slaan waarop ik u dit alles dubbel en dwars zal vergelden!

Deze woorden waren met zooveel woeste kracht en overtuiging uitgesproken, dat allen onder den indruk geraakten.

De secretaris, zoeven uit zijn halve bezwijming ontwaakt, begon opnieuw te sidderen als een espenblad en riep op half gefluisterden toon om een glas water.

De commissaris werd krijtwit en tastte zich naar het hoofd, als vreesde hij, dat zijn verstand hem zou begeven.

Hij wierp een schuwen blik op den Indiër, schraapte zijn keel en zeide op schorren toon:

— Dat is — dat zou inderdaad — in dien dit waarlijk het geval is — misschien zou Uwe Hoogheid mij werkelijk wel kunnen veroorloven, even te onderzoeken, of — of —

De Maharaja antwoordde niet maar deed een paar stappen vooruit en duwde zijn baard letterlijk onder den neus van den zenuwachtigen commissaris.

Deze strekte er reeds de hand naar uit, toen de rechercheur met rustige stem zeide:

— Laat mij dat maar eens onderzoeken, commissaris! Ik geloof dat ik meer verstand van die dingen heb!

En hij schoof den baard een weinig uit elkaar, bekeek zeer nauwkeurig de huid van kin en wangen, haalde er zelfs een vergrootglas bij en zeide toen op een toon van pijnlijke verlegenheid:

— Het is niet te loochenen, commissaris — deze baard is volkomen echt — van een vermomming is geen sprake!

Wel een minuut lang bleef het zoo stil in het vertrek, dat men het gonzen van een paar groote bromvliegen duidelijk kon hooren.

Toen begon de commissaris, die wel een halven voet kleiner scheen te zijn geworden, met bevende stem:

— Dat is — een hoogst betreurenswaardige zaak, Radjah! Ik moet u wel mijn verontschuldigen aanbieden — hier heeft een jammerlijk misverstand plaats gehad! Maar gij zult mij, daarvan ben ik zeker, vergeven, als wij u de geheele toedracht van de zaak uiteen zetten!

— Zoudt gij niet liever beginnen met mij deze boeien te laten afnemen? vroeg de Indiër woest.

Haastig trad de rechercheur op hem toe, en ontdeed hem van de stalen boeien.

De Maharaja liet zijn van woede bliksemende oogen over alle aanwezigen gaan en begon toen:

— Ik wilde u juist komen mededeelen wat mij geschied is — ik wilde u juist waarschuwen tegen dien man, die een verdrag moet hebben gesloten met alle hooze geesten, die er in de onderwereld zijn!

— Ga zitten Radjah, ga zitten! zeide de commissaris, met een overdreven hoffelijkheid, waarom zeker gelachen zou zijn, als de toestand minder pijnlijk ware geweest. Ik smeed u, duid het ons niet ten kwade — wij willen u alle mogelijk voldoening verschaffen! En deel ons thans, bik ik u, mede, wat u wedervaren is!

De Maharaja nam plaats op den stoel, dien men haastig had aangedragen, en begon, terwijl zijn stem nu en dan een heeschen klank kreeg van woede:

— Eergisteren trof ik voor mijn hotel een bedelaar aan, die zich voor mijn paard op de knieën wierp, en mij zeide. . . . welnu, ik wil het thans niet langer verzwijgen — die mij toefluisterde dat hij de verblijfplaats had ontdekt van een vrouw, die mij bedrogen had, en op wie ik gezworen had, mij bloedig te zullen wreken!

— Dat was ongetwijfeld de dame, die men in gezelschap van de drie bandieten heeft gezien! riep de secretaris, die gaarne ook iets wilde opmerken, met schelle stem.

Hij kroop echter dadelijk achter den breeden rug van den portier weg, toen hij den woesten blik uit de donkere oogen van den getergden Indiër op zich gevestigd zag.

— Die vrouw was door denzelfden man ontvoerd, die mij bestolen had! ging Ram Kazilbash voort. De bedelaar, zoo zeide ik, verklaarde mij, dat hij de verblijfplaats wist van die overspelige, verraderlijke slang! Aanstonds was mijn besluit genomen — ik wilde haar overvallen, en weder in mijn macht brengen! Ik zeide den bedelaar, dat hij des avonds om acht uur moest terugkeeren, en met vier van mijn soldaten volg-

de ik hem naar een kleine, afgelegen hut. Ik klopte aan, en zeide de woorden, welke mij, naar hij verzekerde, de deur zouden doen openen — maar nauwelijks waren wij de hut binnengetreden, of het oude wijf, dat ons de deur had geopend, wierp haar vrouwenkleederen af, en vertoonde zich als een man, begiftigd met een ongeloofelijke lichaamskracht! Met een gummi knuppel sloeg hij drie van mijn mannen neer, voor zij zelfs hun revolvers hadden kunnen grijpen — en de bedelaar — hij zij driewerf vervloekt! — deed de rest! Hij sprong naar binnen door een raam aan de achterzijde van de hut — wij waren als was in zijn handen! Ik werd gekneveld en gebonden — en hetzelfde geschiedde met mijn soldaten. Daarop moet hij ons een bedwelmend middel hebben toegediend, want ik herinner mij slechts vaag wat er vervolgens met ons gedaan werd. Ik werd van een gedeelte van mijn kleederen beroofd, en ik begrijp nu waartoe dit diende. Die duivel in menschengedaante heeft mijn rol vervuld — listig heeft hij mijn uiterlijk nagebootst! Waar is hij nu? Waar is de man die mij gehoond heeft?

— Dat weet Joost! liet de portier zich ontvalen, en de opmerking klonk zoo nuchter na dit op woesten toon voorgedragen verhaal, dat de secretaris een schel lachje deed hooren, waarvan hij onmiddellijk spijt had, want de Indiër keek hem aan, alsof hij veel lust had hem het hoofd af te slaan.

De commissaris had zwijgend toegeluisterd, en zeide nu:

— Het is maar al te duidelijk, Radjah, waartoe dit alles moest dienen! Die man — John Raffles is zijn naam — begreep zeer wel, welk groot nut het hem zou opleveren, wanneer hij uw plaats zou kunnen innemen! Hij moet den gevangene tijdens ons bezoek aan de ziekenzaal hebben gewaarschuwd, en hem een kleine vijl in de handen hebben gespeeld, waarmede hij zijn boeien kon doorvijen. Vervolgens heeft hij, met de hulp van een medeplichtige, twee politieagenten machteloos gemaakt door een inspuiting met een bedwelmend middel, en twee uwer soldaten, die hier hadden moeten getuigen, heeft hij vergiftigde sigaretten laten rooken! Zie, daar zitten de twee stumperds — stijf en onbewegelijk als poppen! Voor mijn oogen verbrak de gevangene zijn boeien, — toen waren de drie mannen ons natuurlijk de baas!

De Maharaja had met een somber gelaat toegeluisterd en zeide nu:

— Dus is alles nu vruchteloos geweest! O, ware ik er slechts tien minuten eerder in geslagd, mij uit mijn gevangenis te bevrijden! Gehoond en bespot — bestolen en aan den

schandpaal genageld!

Hij stond met een woeste beweging op, keek den kring van verschrikte en ontdane politie-beambten rond en zeide toen:

— Ik keer naar mijn residentie terug — en daar zal ik zelf trachten, maatregelen te nemen, om dien stoutmoedigen schelm in handen te krijgen! Het schijnt dat men zulke dingen niet kan overlaten aan de Engelsche Justitie! Wees zoo goed mijn gouden en juweelen sieraden te laten inpakken, die als stukken van overtuiging hadden moeten dienen — ik neem ze mede!

— Dat zal niet gaan, Radjah! liet weder de stem van den overbeterlijken secretaris zich hooren. Die heeft Raffles al meegenomen!

Het was goed, dat Ram Kazilbash ongewapend was, anders zou de secretaris waarschijnlijk een dolkstoot of een sabelhouw hebben opgelopen.

De Maharaja beheerschte zich uit alle macht, richtte zich hoog op en schreed zwijgend en plechtstatig de gerechtszaal uit, terwijl daar achter bleven een dozijn politiebeambten, die zich op dat tijdstip zeer minderwaardig, zeer lachwekkend en zeer ontdaan gevoelden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Tante Arabella's Avontuur

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstrooming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke allures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revuewereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgelsolo's voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VER-RASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN: Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

**N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092**

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam:

Adres:

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?
wat
schuilt
er achter
hem

?
dat hij, de komiek,
tegelijk is
**NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR**

!
U
kent hem
maar
half

!
leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

•
— boeiend —
merkwaardig
— geestig —

•
verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

•
prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCHЕ SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR